Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 353
Vineri 13 septembrie 1957

4 pagini
Preţul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii din R. P. R.

Citiţi în acest număr

Toate forţele pentru succesul muncilor de toamnă!

A început bătălia însămînţărilor

* * *

Primele hectare cu grîu

— Gata Radule?
— Gata tovarăşe Munteanu.
— Dă-i drumul!

Şi tractorul condus de Robaică Radu, unul dintre tractoriştii fruntaşi din gospodăria de stat Răduceşti, raionul Rîmnicu Sărat, porni în largul tarlalei, trăgînd semănătoarea I.A.R.-511 a cărei cutie fusese umplută cu boabe aurii de grîu.

O vreme, şeful de brigadă Munteanu Gheorghe, merse alături de agregat. Se tot apleca din cînd în cînd, vrînd parcă să se convingă încă odată — deşi se făcuse proba de vreo două ori — că distribuitoarele funcţionează perfect şi că brăzdarul indicatorului lasă urme desluşite pe ogor.

Cînd se convinse că totul e în ordine se îndreptă spre alt tractor al brigăzii.

În dimineaţa celei de a treia zi de la începerea însămînţărilor de toamnă, la gazeta de perete a gospodăriei apăru un articol în care se arăta între altele, că numai în două zile vrednicii mecanizatori din brigada lui Munteanu Gheorghe însămînţaseră peste 25 de hectare.

V. NICOLAE
corespondent

100 ha cu secară

Conducerea gospodăriei agricole de stat Zvoriştea, regiunea Suceava, a luat măsuri din vreme ca pregătirile pentru însămînţările de toamnă să fie terminate la timp. Mecanizatorii au lucrat şi o parte din noapte pentru ca tarlalele pe care urmau să se însămînţeze primele culturi de păioase să fie arate şi boronite şi pămîntul să se aşeze.

Pînă în seara zilei de 9 septembrie ei executaseră arături pe mai bine de 350 hectare.

În dimineaţa zilei următoare, tractoriştii D. Cozariuc şi C. Muraru au început însămînţatul secarei, iar tractoristul F. Locic pe altă tarla însămînţatul orzului de toamnă.

Alimentînd semănătorile din mers şi folosind fiecare ceas bun de lucru, ei au reuşit să însămînţeze pînă deunăzi 100 hectare cu secară şi peste 30 hectare cu orz.

Zilele acestea vor începe şi însămînţatul grîului de toamnă.

V. HOLBAN
corespondent

SEMINŢE DE CALITATE

Oamenii muncii de pe ogoarele regiunii Cluj s-au convins din proprie experienţă că pe lîngă celelalte măsuri agrotehnice, dobîndirea unei recolte bogate la hectar este chezăşuită în cea mai mare măsură de folosirea unor seminţe de soi şi de bună calitate. De aceea, la laboratorul regional Cluj se face în această perioadă analiza a mii şi mii de probe de seminţe trimise din toate raioanele.

În fotografie: două dintre tehnicienele laboratorului lucrînd la analiza seminţelor de grîu.

Cei de la Curtuişeni, în frunte

Soarele daurea ogorul întins, bine mărunţit. Peste cîmp, răzbăteau glasurile vesele ale conducătorilor de cai şi mînuitorilor semănătorilor. Ştefan Botoş, un om negricios la chip, purtînd o pălărie veche, cu borul lăsat, se uită parcă necăjit înainte. Ceilalţi porniseră. Iar el abia acum trebuiau să alimenteze semănătoarea. Strigă la Iosif Robatin şi Ştefan Solomon:

— Hai măi odată cu sacu ăla, că nu-i cît tona...

Peste cîteva minute cutia semănătorii era plină cu boabe de secară. Ştefan Botoş sfichiui odată şi caii porniră pe brazdă.

Din cînd în cînd, Solomon deschidea cutia maşinii din mers şi îşi vîra mîna în boabe. Apoi privea cu atenţie în urmă. Tuburile lăsau pe ogor dîre drepte, adînci. Sămînţa era îngropată bine.

În stînga se vedeau celelalte atelaje însămînţînd şi ele de zor. Pe înserate, şeful secţiei Curtuişeni telefonă la centrul gospodăriei de stat Valea lui Mihai, regiunea Oradea:

— Azi am însămînţat 6 ha din cele 75 planificate cu secară. Am folosit numai atelaje. Toate tractoarele repartizate secţiei continuă arăturile. Că vrem să fim fruntaşi şi la însămînţatul grîului.

D. ROŞCA
corespondent

Folosesc şi cuple de cîte 2 semănători

Şi pe ogoarele regiunii Piteşti au început muncile de toamnă.

În mai toate comunele, cu ajutorul tractoarelor şi atelajelor se ară de zor. La gospodăria de stat Izvoru mecanizatorii au însămînţat pînă în ziua de 10 septembrie peste 60 hectare, dintre care 30 cu secară. O suprafaţă şi mai mare cu secară şi orz s-a însămînţat la gospodăria agricolă de stat Răteşti, unde zilele acestea va începe din plin şi însămînţatul grîului de toamnă. La aceste lucrări, mecanizatorii folosesc cuple de cîte 2 semănători I.A.R.—511.

I. COSTESCU
corespondent

Recoltează porumbul şi floarea-soarelui

Numeroşi ţărani muncitori din comuna Chiochis, raionul Beclean, regiunea Cluj, au cultivat anul acesta porumb timpuriu. De cum porumbul a ajuns în perioada de coacere, au început recoltatul.

După cum se prezintă recolta, ţăranii muncitori din Chiochis se aşteaptă să obţină peste 2.000 kg porumb boabe la ha. În acest raion a început şi recoltatul florii soarelui, lucrare care a fost deja efectuată pe o suprafaţă de 35 ha. Şi la această cultură producţia la hectar este mare.

POJAR IACOBY
corespondent

În fiecare sat SECTOR AGRICOL SOCIALIST PUTERNIC

Raionul Sînnicolau Mare se apropie de sfîrşitul cooperativizării

Comunele Vălcani, Beba Veche, Cheglevici şi alte 9 comune şi sate din raionul Sînnicolau Mare sînt de acum complet cooperativizate. În prezent în cele 25 de gospodării agricole colective, 33 de întovărăşiri agricole şi o cooperativă agricolă de producţie cu rentă din raion, peste 8.850 de familii lucrează în comun mai mult de 33.100 hectare. Raionul Sînnicolau Mare este astfel cooperativizat în proporţie de peste 62 la sută. În ultimele zile un mare număr de ţărani muncitori au depus cereri de înscriere în întovărăşirile agricole. Numai în comunele Lovrin, Periam şi Beşenova Veche peste 100 de familii de ţărani muncitori au cerut să fie primiţi în întovărăşirile agricole.

Creşte sectorul socialist agricol în raionul Negreşti

Tot mai mulţi ţărani muncitori din raionul Negreşti păşesc pe calea agriculturii cooperatiste. Sectorul agricol socialist al raionului Negreşti creşte zilnic cu aproximativ 150 hectare teren. De curînd s-au inaugurat în acest raion patru noi întovărăşiri agricole: două în comuna Tibăneşti, una în comuna Todireşti şi una în comuna Dumeşti.

Hărniciei — răsplata cuvenită

Colectivistul Alexandru Mocanu din comuna Horia, raionul Roman, primeşte avansul de 40 la sută: 1.716 lei 2.270 kg de grîu etc.

Iată-l în fotografie iscălind pentru primirea banilor. Alături, carul plin cu grîu îl aşteaptă. Socotitorul parcă-i spune:

— Hai grăbeşte-te, tovarăşe Mocanu, că mai sînt şi alţii nerăbdători să primească avansul.

Veniturile colectiviştilor conving

Gospodăriile agricole colective din raionul Sînnicolau Mare împart acum avansurile de 40 la sută. Gospodăria din Lovrin a împărţit colectiviştilor drept avans de 40 la sută cîte 3 kg grîu şi 6 lei la ziua muncă. Avansuri de 40 la sută a căror valoare se ridică la ziua muncă între 3—4 kg grîu şi 3—6 lei au mai împărţit şi gospodăriile agricole colective din Periam, Variaş, Pesac şi altele. Toate acestea ca şi munca politică ce se desfăşoară în fiecare comună şi sat din raion au convins tot mai multe familii de ţărani muncitori cu gospodării individuale să treacă în formele de cooperare pentru lucrarea pămîntului. Astfel, de la începutul anului, 387 familii cu 1.158 hectare au intrat în gospodăriile agricole colective, iar 2.280 de familii cu 6.973 hectare s-au înscris în întovărăşirile agricole existente cît şi în cele nou înfiinţate.

Au hotărît să lucreze pămîntul în comun

Zilele acestea membrii celor două întovărăşiri agricole din comuna Săculeni, raionul Tîrgovişte, s-au adunat la căminul cultural din comună pentru a cunoaşte prevederile hotărîrii nr. 1231 prin care se acordă întovărăşiţilor care lucrează pămîntul în comun însemnate avantaje la plata impozitelor.

Aflînd conţinutul hotărîrii, numeroşi întovărăşiţi au luat cuvîntul exprimîndu-şi recunoştinţa faţă de partid şi guvern pentru grija deosebită ce le-o poartă. Cei peste 125 ţărani muncitori întovărăşiţi din comuna Săculeni au hotărît ca începînd cu noul an agricol să desfiinţeze haturile, să creeze fond de bază al întovărăşirilor şi să lucreze pămîntul în comun, convinşi că în felul acesta vor putea obţine producţii mai mari la ha, iar munca le va fi mai uşoară.

EUSEBIU MIHAILESCU
corespondent

SĂ FIE TERMINATĂ GRABNIC REPARAREA UTILAJULUI

După cum arătam în alt loc al ziarului nostru, în numeroase raioane din ţară au început însămînţările de toamnă. Executarea acestor lucrări într-un timp scurt şi în bune condiţii agrotehnice impune însă folosirea unor tractoare, pluguri şi semănători bine revizuite şi reparate. Unele S.M.T-uri, ca de pildă S.M.T. Traian Sat, regiunea Galaţi, S.M.T. Hagieni, regiunea Constanţa şi unele gospodării de stat cum sînt Segarcea-Craiova, Jimbolia-Timişoara şi altele, au acordat toată atenţia problemei pregătirii utilajului şi pot folosi în prezent întreaga capacitate de lucru a tractoarelor şi maşinilor agricole.

În alte unităţi agricole de stat însă, această problemă nu este privită cu suficient simţ de răspundere.

Din datele centralizate de direcţia generală S.M.T. rezultă că la 12 septembrie un mare număr de tractoare ale S.M.T.-urilor se aflau încă în reparaţie. De exemplu, în S.M.T.-urile din regiunea Constanţa, în momentul de faţă se află în reparaţie 716 tractoare dintre care o parte — ce e drept reparaţii planificate — în staţiunile din regiunea Galaţi 195, în cele din regiunea Bucureşti 311, Craiova 103, Ploeşti 106, Timişoara 181 etc.

În regiuni cum sînt Constanţa, Suceava, Bacău, etc. este rămasă în urmă şi repararea semănătorilor. De pildă, în S.M.T.-urile din regiunea Constanţa mai sînt de reparat încă 204 semănători.

Şi în gospodăriile agricole de stat din regiuni cum sînt Craiova şi Galaţi repararea semănătorilor este mult întîrziată, faţă de data la care ne aflăm.

Este de datoria conducerilor unităţilor agricole de stat să ia măsuri de urgenţă ca repararea utilajului agricol necesar în muncile de toamnă să fie grabnic terminată. În acest scop, se impune mobilizarea celor mai pricepuţi strungari, mecanici şi mecanizatori, folosirea tuturor rezervelor interne ca astfel, în cîteva zile, toate tractoarele ce se află în reparaţii accidentale ca şi plugurile şi semănătorile să fie puse în stare de bună funcţionare.

Astfel, vor fi create condiţii ca mecanizatorii să poată lucra cu toate forţele, spre a executa la timp şi în bune condiţii agrotehnice arăturile şi însămînţările de toamnă.

Noi succese pe drumul colectivizării Dobrogei

● În numai 9 zile, 890 de sate din Dobrogea au terminat colectivizarea. În privinţa satelor colectivizate, în frunte se situează raionul Medgidia cu 28 de sate, urmează Istria cu 21 de sate, Băneasa cu 20, Tulcea cu 15 etc.

● Între 1 şi 8 septembrie încă 3.000 de întovărăşiţi cu peste 13.600 de hectare au intrat în gospodăriile colective din raionul Medgidia.

● Pe întreaga regiune, numărul celor intraţi în gospodăriile colective în prima săptămînă a lunii septembrie, se ridică la 12.930, iar suprafaţa colectivizată la 55.268 ha.

● Dacă în privinţa satelor colectivizate, raionul Medgidia este primul, în privinţa numărului celor înscrişi, fruntaşe sînt raioanele Tulcea cu 4.426 şi Istria cu 4.159 de familii intrate în gospodăriile colective.

● De remarcat că ritmul colectivizării s-a accelerat şi-n raionul Feteşti, lucru demonstrat de cele 693 de familii primite în gospodăriile colective în ultimele zile.

Regimul de contractare a plantelor medicinale şi aromatice

HOTĂRÎREA CONSILIULUI DE MINIŞTRI

Consiliul de Miniştri a emis o Hotărîre privind regimul de contractare la culturile de plante medicinale, aromatice, mac, muştar şi ardei de boia.

Hotărîrea prevede că contractele pentru cultura acestor plante se vor încheia de către Uniunea Centrală a Cooperativelor de Consum.

Producătorii care vor încheia astfel de contracte vor beneficia de o serie de avantaje. Astfel ei vor primi gratuit material de înmulţire şi insectofungicide, vor putea folosi fără plată maşini de semănat, aparatură pentru combaterea dăunătorilor, vor obţine îngrăşăminte chimice la preţuri reduse.

De avantajele suplimentare se bucură producătorii care vor încheia contracte pe doi sau mai mulţi ani şi care vor cultiva o suprafaţă minimală prevăzută în Hotărîre.

Hotărîrea fixează condiţiile în care se vor acorda aceste avantaje precum şi acelea în care producătorii pot primi credite pe termen lung prin Banca Agricolă.

Aplicarea Hotărîrii Consiliului de Miniştri va duce la asigurarea unor cantităţi sporite de plante medicinale, aromatice etc. necesare industriei chimice, farmaceutice şi alimentare, precum şi exportului. Totodată ea sporeşte cointeresarea celor ce cultivă aceste plante şi stimulează specializarea producătorilor pentru obţinerea unor producţii mărite la hectar.

La al 5-lea Congres al Sindicatului Muncitorilor din agricultură şi silvicultură

În zilele de 14 şi 15 septembrie, va avea loc în Capitală cel de al 5-lea Congres al Sindicatului Muncitorilor din Agricultură şi Silvicultură.

În legătură cu acest important eveniment ne-am adresat tov. N. Popescu, preşedintele C.C. al S.M.A.S.

Interviu cu tov N. POPESCU, preşedintele C.C. al S.M.A.S.

ÎNTREBARE: Ce realizări au fost obţinute de la Congresul al 4-lea al sindicatului pînă în prezent?

RASPUNS: Pe baza Directivelor celui de al 2-lea Congres al partidului, în agricultura ţării noastre au avut loc în acest răstimp importante transformări. Merită să fie subliniat în primul rînd că a crescut mult gradul de mecanizare al lucrărilor agricole, luînd fiinţă noi S.M.T.-uri şi fiind trimise în unităţile agricole de stat un număr sporit de tractoare şi maşini agricole. Ţărănimea muncitoare din ţara noastră este deservită în prezent de 239 S.M.T.-uri dotate cu peste 20.000 tractoare convenţionale. Cu sprijinul mecanizatorilor, mii de familii de ţărani individuali au pornit pe drumul agriculturii cooperatiste. Faptul că 16 raioane sînt deja cooperativizate, iar raionul Hîrşova este deja colectivizat, arată limpede succesele noastre în transformarea socialistă a agriculturii. Pe de altă parte, ca urmare a dezarondărilor, a sporit şi numărul gospodăriilor de stat la 369. A sporit deci şi numărul cadrelor calificate de muncitori, tehnicieni şi ingineri din unităţile agricole de stat. Organele sindicale s-au străduit totodată să asigure muncitorilor condiţii tot mai bune de muncă şi de trai. Numai în anii 1955 şi 1956 statul a alocat 125 milioane lei pentru construcţii de cantine, dormitoare, cluburi etc — şi 124 milioane credite pentru construcţii de locuinţe individuale, pe o suprafaţă de 170 milioane metri pătraţi. Totodată, pentru protecţia muncii s-au cheltuit peste 35 milioane lei.

ÎNTREBARE: Ce ne puteţi spune despre munca sindicală desfăşurată în această perioadă?

RASPUNS: Activiştii noştri au muncit cu sîrg pentru a se înlătura în primul rînd formalismul şi birocratismul ce exista în organizarea întrecerii socialiste. În 76 de gospodării de stat cu profil cerealier, întrecerea a fost organizată pe întreg ciclul de producţie. Acum, ne preocupăm ca şi în celelalte gospodării de stat întrecerea să se desfăşoare tot pe întreg ciclul de lucrări iar în S.M.T-uri pe principalele perioade de lucrări şi între unităţi apropiate şi cu profil asemănător. În sprijinul acestei acţiuni, s-a dezvoltat mult şi activitatea culturală. În prezent, în unităţile agricole de stat există 804 formaţii cultural-artistice, ca şi un mare număr de biblioteci, colţuri roşii, staţii de radioamplificare etc.

ÎNTREBARE: Cu ce realizări au întîmpinat muncitorii din sectorul agricol şi silvic, cel de al 5-lea Congres al sindicatului?

RASPUNS: În această privinţă, merită subliniat înainte de toate că muncind cu avînt, — ca urmare a condiţiilor mai bune de muncă şi de trai ce li s-au creat, — muncitorii din agricultură au dat fondului central al statului cu peste 180.000 tone cereale marfă mai mult ca anul trecut. Muncitorii din zootehnie au obţinut numai pînă la 23 August, 52.000 hl lapte peste plan şi au depăşit producţia de carne cu 21 la sută. Iar mecanizatorii au realizat 208.685 hantri peste prevederile planului. La rîndul lor, muncitorii din silvicultură şi industria lemnului au dat peste plan, pînă la 23 August, 262.000 m.c. gater fag, 88.295 m.c. lemn pentru celuloză şi mină şi 427.000 tone steri lemn pentru foc.

În momentul de faţă, muncitorii din sectorul agricol de stat au început bătălia însămînţărilor de toamnă pe care sînt hotărîţi să o încheie cu un succes deplin.

ÎNTREBARE: Cîteva cuvinte despre cel de al 5-lea Congres al sindicatului?

RASPUNS: Este sigur, că delegaţii la Congres se vor strădui să analizeze temeinic problemele ce stau în faţa unităţilor agricole de stat, vor scoate la iveală lipsurile şi greutăţile ce mai există şi vor arăta căile de îndreptare. De asemenea, Congresul va dezbate contribuţia organelor sindicale la buna desfăşurare a procesului de producţie şi va indica cele mai bune metode practice de muncă menite să asigure creşterea productivităţii muncii şi scăderea preţului de cost. Delegaţii la Congres vor dezbate şi rezultatele experimentării noului sistem de salarizare şi vor propune cele mai eficiente măsuri, în scopul creării unor condiţii cît mai bune de muncă şi de trai pentru muncitorii din agricultură şi silvicultură.

Vecine binevoitoare

Creşte neîncetat bunăstarea celor care şi-au unit forţele de muncă şi pămînturile în gospodării colective. An de an, ei îşi construiesc case noi, îşi cumpără mobilă, maşini de cusut, aparate de radio etc.

Iat-o în fotografie pe colectivista Floarea Nicolaescu din comuna Dejar, raionul Olteţ, învăţînd să lucreze la maşina de cusut pe care a adus-o de la cooperativă cu o zi mai înainte. Două vecine o ajută binevoitoare. Ele şi-au cumpărat maşini de cusut, mai de mult.

Pe teme actuale

SUCCESELE NU VIN DE LA SINE

Sîntem din nou la sfîrşitul unui ciclu de producţie în agricultură şi începutul altuia. În majoritatea regiunilor ţării, păioasele au fost de-acum recoltate, treierate şi depozitate. Numai gospodăriile agricole de stat au livrat pînă acum, prin bazele de recepţie, 361.326 de tone de grîu şi secară, — cu 19.000 de tone peste cantitatea prevăzută în plan şi cu 182.000 de tone mai mult decît anul trecut.

361.326 de tone de grîu şi secară nu este numai o cifră rece, statistică. Întotdeauna doară, succesele nu vin de la sine. În spatele cifrelor se ascunde munca de zi cu zi a zeci de mii de muncitori agricoli, tehnicieni şi ingineri agronomi etc. Nici un efort n-a fost precupeţit. Şi rezultatele sînt mai mult decît îmbucurătoare: producţia medie la ha, realizată la grîu şi secară în toate cele 369 de gospodării de stat este de 1.400 de kg. Sînt parcele în unele unităţi unde s-au realizat 4—5 şi chiar 6.000 de kg la ha. În această privinţă, e de ajuns să amintim că la gospodăria de stat Beşenova Veche din regiunea Timişoara pe o suprafaţă de 110 ha s-au obţinut peste 5.000 kg de grîu la ha.

Cărui fapt se datoresc aceste succese? Nu trebuie să fii mare specialist în ale agriculturii ca să-ţi dai seama că producţiile mari obţinute în acest an de gospodăriile de stat la cerealele păioase sînt rodul aplicării pe scară mai largă şi diferenţiat a regulilor agrotehnice înaintate, a folosirii din ce în ce mai judicioase a mijloacelor mecanizate cu care statul nostru democrat-popular a înzestrat an de an aceste unităţi.

Este semnificativ faptul că pentru producţia de păioase a anului 1957, gospodăriile de stat au folosit de 2 ori mai multe îngrăşăminte organice şi de 3 ori mai multe îngrăşăminte chimice decît în anul 1956. Într-un singur an agricol 1956—1957, s-a încorporat în sol o cantitate de îngrăşăminte chimice egală cu cea folosită în toţi cei cinci ani ai primului plan cincinal.

361.326 de tone de grîu şi secară! Nu, nu este o simplă cifră de bilanţ. Alături de alte milioane de tone ea reprezintă aurul holdelor, pe care oamenii muncii de pe ogoare l-au introdus în acest an în circuitul economic al ţării, asigurînd astfel din belşug pîinea, trebuincioasa pîine cea de toate zilele a poporului muncitor.

GH. LEU

Cultura şi viaţa

Oameni şi locuri din patria noastră

S-a copt pită nouă pe valea Ierului

— De sus, din hotarul Silindrului, pînă la vărsătura lui în apele Barcăului, Ierul ăsta adormit e o pacoste, 2000 de hectare zac sub smîrcuri păgubind agricultura din raionul nostru de 4.000 tone de cereale şi omorînd în fiecare an sute de oi care pier din cauza gălbezei. Dacă i s-ar face un canal, apa ar porni la vale, adunîndu-se din smîrcuri şi ar lăsa uscat pămîntul inundat. Aici, în loc de broaşte, ţînţari şi rogoz ar creşte grîu şi porumb. S-ar face grădini de zarzavaturi şi oamenii ar trage foloase în loc de friguri şi pagube.

Cel care vorbea astfel, toamna trecută, era inginerul agronom Emil Miron de la punctul agricol al raionului Marghita, regiunea Oradea. Vorbind, el urmărea pe o hartă cu creionul firul închipuit al pîrîului Ier, cel care pe o vale lungă de 18 km se lăţise amarnic.

— Facem un şanţ lung de 18 km, lat pe fund de 2 metri, larg la gură de 4—5 metri şi adînc de 2,50 metri şi în felul acesta salvăm de sub ape sute şi sute de hectare, zise cu însufleţire inginerul.

Gavril Costruţ, preşedintele sfatului raional, tăcea dus pe gînduri. El cumpănea în minte toată această lucrare. Trebuiau mobilizaţi ţăranii muncitori din 6 sate, vreo 2000 de oameni şi trebuiau răsturnaţi 15.000 metri cubi de pămînt.

— Ehei, tovarăşe preşedinte, eu îs om bătrîn şi ţin minte cum în urmă cu 44 de ani, prin 1913 guvernul austriac a încercat să facă lucrarea asta. Dar după două luni de zile s-a lăsat păgubaş — a zis moş Pavel Maior.

Dar Gavril Costruţ şi Miron Emil erau oameni plămădiţi din alt aluat.

*

Pe firul apei satele sînt înşirate ca nişte mărgele. Buduslău, Alhiş, Cristur, Cîricica, Abrămuţ şi Silulazăr, 6 sate văduvite de pită de-o apă leneşă care n-avea pe unde să se scurgă. Dar într-o zi din toamna trecută, în susul şi în josul apei a trecut ca un fior un zvon.

— Aţi auzit că cei din Abrămuţ sapă şanţ să scurgă apele Ierului, noi ce facem? a întrebat careva din Cristur.

A răspuns Ion Lupan.

— Mîine dimineaţă ne-apucăm de lucru şi noi.

Şi în cîteva zile la Cristur, numai echipa de 30 de oameni a lui Lupan a săpat un şanţ de 800 metri salvînd de sub ape 24 de hectare.

Curînd, satele s-au întîlnit muncind răzbit pe valea Ierului. Sute şi sute de hectare se zbiceau la soare pe măsură ce apele se strîngeau în şanţul colector. La Fânei ca şi la Abrămuţ s-au salvat de sub ape, 470 de hectare. În două luni, 2.000 de oameni însufleţiţi de hotărîrea lui Gavril Costruţ şi a lui Emil Miron au săpat un canal de 18 km care trece prin 6 sate şi au salvat de sub ape 1.250 de hectare. Ca să îndrepte albia canalului a fost nevoie să-l treacă vreo 10 metri prin grădina lui Erdey Ludovic. La început bătrînul s-a opus. Astăzi, vede fînul moale ca mătasa crescînd pe locul scurs de ape, din care el a dobîndit un pogon, iar acum canalul îl întreţine şi-l curăţă singur.

Laslău Ioan are 82 de ani. De cînd se ştie pe lume, semănături pe smîrcurile astea n-a văzut. De aceea în vara aceasta n-a fost zi ca el să nu vie la grîul din care abia se mai vedea şi să nu-l mîngîie pe spice.

Cînd am plecat spre gară am mers o bucată de drum pe malul canalului prin care aleargă Ierul cel nou.

Alături un om cu capul gol, inginerul agronom Alexe Ciolac, vorbeşte ca despre un lucru obişnuit pe aici prin partea locului:

— La Chişlaz, în primăvară, am mai făcut un canal de 10 km. Am salvat astfel de sub ape cîteva sute de hectare şi am ferit de inundaţii peste 600 de hectare semănate cu porumb.

Ascultîndu-l, mă gîndeam la vorbele lui moş Pavel Maior: „S-au mai făcut pe-aici încercări de secătuire a bălţilor, dragul moşului, dar fără folos. Acum uită-te şi dumneata: cît vezi cu ochii fîneţe, grădini şi lanuri în loc de smîrcuri şi rogoz.

Şi avea dreptate moş Pavel. Pe valea cea largă a Ierului unduiesc azi în adierea vîntului nesfîrşite lanuri verzi de porumb. Holdele de grîu au fost secerate şi pe unde s-au zbenguit broaştele au duduit batozele scoţînd din spice pită nouă.

„Sfîntă-i mîna omului”, spunea moş Laslău, mîngîind un ştiulete de porumb cît cotul, crescut pe fostele smîrcuri din valea Ierului. Şi avea moş Laslău atîta dreptate...

I. TERBESCU

MATERIAL DIDACTIC

O ultimă verificare şi mulajele — ambalate cu grijă — vor fi expediate în întreaga ţară.

În fotografie: un aspect din munca modelatorilor de la Atelierele de material didactic ale Ministerului Agriculturii şi Silviculturii.

Hîrşova va deveni o minunată grădină

După cum se ştie, în ajunul celei de a 13-a aniversări a eliberării patriei noastre ziarele şi radioul au adus ştirea că în raionul Hîrşova colectivizarea agriculturii a fost terminată. Vestea colectivizării în întregime a acestui raion a umplut de bucurie inimile oamenilor muncii din întreaga ţară.

Dacă vrei să afli ce anume planuri şi-au făurit colectiviştii din raionul Hîrşova ai două căi. Prima: să vizitezi fiecare gospodărie colectivă în parte. A doua: să stai de vorbă cu inginerul Bot, şeful secţiei agricole a raionului. Cum prima cale îţi va cere prea mult timp, o vei alege sigur pe cea de a doua.

Despre inginerul Bot se spune că-i cam zgîrcit la vorbă. Dar nu-i adevărat. E de-ajuns să-l provoci la o discuţie despre perspectivele de dezvoltare a agriculturii raionului în condiţiile colectivizării complete şi te vei convinge că e în stare să vorbească ceasuri în şir. În timp ce-l ascultam deunăzi, şi cifrele, şi harta de pe masă prinseseră parcă viaţă. În faţa ochilor mi-a apărut aevea un tablou minunat: livezi de pomi fructiferi şi vii nobile întinse pe mii şi mii de hectare, grădini de legume, orezării, lanuri de porumb irigat, perdele de protecţie nesfîrşite, turme de mii de oi merinos, cirezi de sute de vaci de rasă, puzderie de găini şi raţe, magazii, grajduri, saivane, case noi, şi — stăpîni pe toate acestea — oameni harnici şi fericiţi.

Pînă mai acum cîţiva ani, în întreg raionul Hîrşova nu exista nici un hectar de teren plantat cu viţă nobilă. Astăzi, gospodăriile colective posedă 120 de ha. Suprafeţe mai mari plantate cu viţă nobilă au gospodăriile colective din Casimcea (38 ha), Topalu (19 ha), Dăeni (14 ha), Hîrşova (12 ha). Acesta este însă numai începutul. Pînă în anul 1960 vor fi plantate 1.293 de ha cu viţă nobilă, din care cu viţă altoită 675 de ha. Datorită condiţiilor de sol şi climă deosebit de favorabile, în următorii 10 ani viticultura va deveni una dintre principalele ramuri de producţie. În urma cercetărilor făcute de către tehnicieni s-a ajuns la concluzia că se pot planta cu viţă nobilă circa 4.000 ha de teren. Suprafeţele ocupate cu viţă nobilă vor creşte îndeosebi prin punerea în valoare a terenurilor nisipo-argiloase de pe malul Dunării, de pe care acum se scot producţii scăzute de cereale, precum şi prin înlocuirea viţei hibride cu viţă altoită şi viţă indigenă, pe rădăcini proprii.

Pentru satisfacerea nevoilor de material săditor pe plan local, la Hîrşova a fost înfiinţată în 1956 o pepinieră raională de viţă indigenă pe o suprafaţă de 5 ha. Pînă în anul 1960, aceasta va fi extinsă la 10 ha. De asemenea, se prevede înfiinţarea pe 3 ha a unei pepiniere viticole pentru port-altoi. Tot în scopul asigurării de material săditor, gospodăriile colective din satele Gîrliciu, Ciobanu, Dăeni, Hîrşova şi Topalu vor produce viţă indigenă în pepiniere proprii.

O atenţie deosebită se va da şi dezvoltării pomiculturii pentru care, de asemenea, există condiţii deosebit de favorabile. Dacă în momentul de faţă gospodăriile colective posedă numai 348 de ha plantate cu pomi fructiferi, în anul 1960, plantaţiile de pomi se vor întinde pe aproape 1.000 de ha, iar în următorii zece ani vor fi plantate circa 3.000 de ha. Vor fi extinse culturile de cais, prun, cireş, păr, măr, nuc şi gutui. Gospodăriile colective, îndeosebi cele de pe malul Dunării, au condiţii prielnice şi pentru cultivarea orezului. Această cultură aducătoare de mari venituri ocupă în prezent o suprafaţă de 263 de ha. Condiţii bune există, de asemenea, şi pentru cultura legumelor irigate, care acum ocupă o suprafaţă de 276 de ha şi care în anul 1960 va ajunge la 388 de ha, precum şi pentru cultura porumbului în sistem irigat.

Prin punerea în valoare a terenurilor de baltă (circa 7.000 de ha) — lucru realizabil prin înfăptuirea unui proiect întocmit mai de mult — culturile de orez ca şi cele de sfeclă de zahăr, porumb irigat şi legume vor putea fi extinse în foarte mare măsură. Un loc de frunte în prevederile planului de perspectivă îl ocupă de asemenea şi culturile de in pentru ulei.

Perspective de dezvoltare deosebit de frumoase se prevăd pentru creşterea animalelor. În prezent, gospodăriile colective posedă 1.565 de bovine, din care 561 de vaci de lapte, 2.400 de porcine, 48.685 de ovine, aproape 20.000 de păsări şi 544 de stupi. Pînă în 1960 efectivul vacilor de lapte va ajunge la 1.879 de capete, al porcinelor la 9.800 de capete, al ovinelor cu lînă fină şi semifină la 86.750 de capete, al păsărilor la 92.750, iar al stupilor la 4.200 de bucăţi.

O dezvoltare mare va lua, de asemenea, şi pescuitul.

Ce va însemna pentru gospodăriile colective şi pentru colectivişti înfăptuirea întocmai a acestor planuri nu-i greu de închipuit şi nici nu mai e nevoie s-o spunem. Planurile singure şi bunăvoinţa colectiviştilor nu sînt însă suficiente pentru a transforma raionul Hîrşova într-o adevărată grădină sau — aşa cum spunea inginerul Bot — într-o grădină unde să curgă lapte şi miere. Pentru ca aceste planuri — întocmite pe baza studierii profunde a condiţiilor şi posibilităţilor locale şi în scopul creării unei vieţi din ce în ce mai bune pentru colectivişti — să prindă viaţă este nevoie de rezolvarea în prealabil a mai multor probleme, rezolvare care nu mai depinde de hărnicia şi bunăvoinţa colectiviştilor, ci de alţi factori.

Gospodăriile colective au în primul rînd nevoie de asistenţă tehnică. În momentul de faţă din cele 44 de gospodării numai 11 au ingineri agronomi. Or, dat fiind că, în afară de una sau două gospodării, toate celelalte posedă suprafeţe de teren de la 1.000—4.000 de ha, se înţelege de la sine că numărul inginerilor agronomi este cu totul insuficient. După cum am arătat, gospodăriile colective au posibilităţi să-şi dezvolte multilateral producţia şi îndeosebi viticultura, pomicultura, grădinăritul, cultura orezului, adică tocmai acele ramuri de producţie care necesită un mare număr de braţe de muncă. Avînd însă suprafeţe mari de teren, braţele de muncă de care dispun gospodăriile nu vor putea fi folosite cu randament în aceste ramuri, dacă principalele lucrări agricole din cultura mare şi îndeosebi cele de întreţinere a culturilor nu vor fi mecanizate pe scară cît mai largă. De aceea, pentru ca braţele de muncă să poată fi folosite raţional în celelalte ramuri de producţie, este necesar ca cele 6 S.M.T.-uri din raion să fie înzestrate cu utilaj suficient, care să efectueze un volum cît mai mare de lucrări. De asemenea, S.M.T.-urile trebuie înzestrate în mai mare măsură cu utilaj de desfundat terenurile destinate plantaţiilor de vii şi pomi, precum şi cu utilaj de preparare a nutreţurilor. Pentru înfăptuirea planurilor de dezvoltare a gospodăriilor colective şi deci a agriculturii întregului raion mai este nevoie ca gospodăriile să fie asigurate cu apă. Lucrul acesta e uşor de realizat, deoarece în cele mai multe gospodării există condiţii bune pentru efectuarea cu cheltuieli mici a unor instalaţii de aducţiune a apei.

Electrificarea raionului şi înfiinţarea unor întreprinderi mixte pentru preparate şi conserve de carne, peşte, legume, fructe şi produse lactate sînt, de asemenea, probleme a căror rezolvare va înlesni traducerea în viaţă a planurilor de dezvoltare a agriculturii raionului.

În felul acesta va putea fi consolidată pe deplin marea victorie dobîndită în ajunul celei de a 13-a aniversări a patriei noastre.

N. IANCU

Necazul lui Neculaie Damian

La drept vorbind, Neculaie Damian este un om „cu scaun la cap”: îşi munceşte bine ogorul, îşi îngrijeşte vitele cum trebuie, se are bine cu vecinii ca şi cu ceilalţi consăteni — cu un cuvînt, unde e de treabă, acolo ai să-l întîlneşti. Uite, la contractările de vite cu O.R.A.C.A., bunăoară, el a fost printre primii contractanţi din comuna Bălăceanu, raionul Rîmnicu-Sărat. Nu mai departe decît anul trecut, a contractat un porc pe care l-a predat prin luna noiembrie, încasînd frumoasa sumă de 1400 lei. În acest an el are contractată o viţea pe care o va preda în greutate de 160 kg. În baza contractului încheiat, Neculaie Damian a primit ca avans suma de 400 lei, bucurîndu-se că şi-a putut satisface cu aceşti bani unele nevoi gospodăreşti.

Ei, dar cu toate acestea, omul nostru a nimerit şi cu oiştea în gard, ca Eremia din poveste. De aici se trage necazul pe care nu-l poate uita şi pace.

— Să vezi cum stau lucrurile, povesteşte el. Anul ăsta, prin luna mai, — ţin bine minte că era cam pe la praşila porumbului, — ne-am adunat la sfat noi, bălăcenenii. A fost o discuţie mare: oamenii, de! ca oamenii. Unii spuneau să ne asociem şi să încheiem contract de vînzare a cerealelor prin cooperativă; alţii o ţineau morţiş că să contractăm fiecare, aparte. Şi, ce mai tura-vura, am încheiat noi contract, dar nu în asociere...

Neculaie Damian s-a oprit o clipă din povestit, s-a scărpinat după ureche ca omul la necaz, şi ridicîndu-şi ochii din pămînt, a reluat vorba, cu năduf:

— De aici se trage necazul meu. Da! de aici că n-am putut forma o ceată — asociaţie — de vînzare a cerealelor. Că vezi dumneata, ca contractant individual, n-am putut beneficia de sporul de 10 la sută peste preţul prevăzut în contract. N-am putut, şi asta din pricina unora care au văzut lucrurile numai pînă la vîrful nasului, că altfel nu pot spune. Şi dacă le-am văzut aşa, asociaţie n-am făcut. Şi deci nici spor n-am primit peste suma de 1.250 lei cît am luat pe cele 1.000 kg de grîu contractat şi predat la baza de recepţie.

După felul cum pronunţa cuvintele, se vedea limpede că pe Neculaie Damian îl macină un necaz mare, necazul că a pierdut sporul la vînzarea grîului. Şi obida creşte, la gîndul că n-ar putea forma asociaţie barem la vînzarea porumbului. Lucrul acesta nu-l dă acum astîmpăr:

— Ce aveţi de gînd să încheiaţi şi la porumb contract aparte? Să pierdem şi acuma sporul? le spune el consătenilor săi.

Şi omul prinde a face a nu ştiu cîtea oară o socoteală simplă din care reiese că el, care a vîndut în baza contractului 1.000 kg de grîu, putea să primească încă 125 lei drept spor. Socoteala lui mergea însă mai departe. Ca unul ce are de vînzare în toamna aceasta vreo 2.000 kg de porumb, va primi în asociaţie pe lîngă 2.200 lei, cît se cuvine după preţul de contractare, încă 220 lei spor de 10 la sută, ce se acordă tuturor producătorilor care se asociază să vîndă împreună cel puţin 30.000 kg de porumb.

— Să pierd încă 220 lei? Asta e peste putinţă. Facem o ceată — asociaţie — ca să ne vindem cu mai mare folos bucatele. Contractarea e bună, dar ce folos că pînă acum am văzut lucrurile numai pînă la vîrful nasului. Dar, „mai bine mai tîrziu decît niciodată”; facem neapărat asociaţie, zice Neculaie Damian, căutînd să uite nădufui de la inimă.

S. RADU

Ne scriu corespondenţii

Terenuri redate agriculturii

Deseori primăvara, cînd se topeau gheţurile, apele rîului Tîrnava Mică se revărsau inundînd importante suprafeţe de teren ale locuitorilor din comuna Bahnea, raionul Tîrnăveni şi ale altor comune învecinate. În cursul acestui an, organele agricole şi de stat din comunele respective, îndrumate de comitetul raional de partid au mobilizat pe colectivişti şi ţărani muncitori spre a participa la acţiunea de îndiguire a rîului. Munca depusă de ei a dat rezultate bune. Pînă în prezent, au fost executate îndiguiri care permit redarea agriculturii a peste 200 de ha de teren. Lucrările de îndiguire continuă.

V. IONESCU
corespondent

Prin muncă voluntară

Ţăranii muncitori din satul Bulmac, comuna Glodeni, regiunea Bacău simţeau de multă vreme nevoie de a avea un pod peste rîul ce trece prin satul lor. Într-una din adunările obştei, ţăranii muncitori au hotărît ca prin muncă voluntară să construiască acest pod. Ei au strîns prin autoimpunere suma de bani necesară procurării materialelor şi au început munca într-un ritm intens. În scurt timp, podul lung de 18 m. a fost construit şi dat în folosinţă. Printre cei care au contribuit cu mai multă muncă la construirea podului sînt ţăranii muncitori Costache Ciornel, deputat, Ion A. Ciuche, Dumitru Ciuche şi alţii.

GH. POPIAC
corespondent

Mai multă grijă pentru asigurarea „păşunii de iarnă”

— Cum se desfăşoară însilozările în regiunile Stalin şi Iaşi —

În săptămîna trecută am avut prilejul să colind prin regiunea Stalin. Deoarece cunoşteam că în această parte a ţării sînt buni crescători de vite mă aşteptam să-i găsesc în toiul însilozărilor. Realitatea de pe teren m-a descurajat însă în scurtă vreme. Pînă la data de 5 septembrie numai în gospodăriile de stat din regiune se însilozaseră abia 6.638 tone din necesarul de 58.500 de tone. În afară de gospodăriile de stat Mediaş, Zagăr, Hărman, Ţicmandru şi Valea Lungă care sînt fruntaşe în această acţiune majoritatea gospodăriilor de stat au pus la murat cantităţi neînsemnate de nutreţuri. Mult rămase în urmă cu însilozările sînt gospodăriile de stat Cincul (director Ruscasiu), Lovnic (director Ivancea), Agnita (director I. Juncu), Rîşnov (tov. Mureşanu) etc.

Nu se poate spune că situaţia însilozării nutreţurilor este mai bună în unităţile agricole cooperatiste; pînă acum în gospodăriile agricole colective au fost însilozate numai 5.035 de tone din cele 23.500 de tone planificate. Potrivit datelor de la secţiunea agricolă regională în gospodăriile colective din raioanele Făgăraş şi Sibiu, nu se însilozase pînă la data de 8 septembrie nici măcar o tonă de porumb furajer.

Situaţia de pe teren dovedeşte că organele agricole regionale, raionale şi comunale nu depun toată stăruinţa pentru realizarea planului de însilozări. Iată de pildă cum stau lucrurile în raionul Mediaş. Aici nu s-a întocmit nici pînă acum planul de măsuri privitor la organizarea însilozărilor în gospodăriile colective. Gospodăria colectivă din comuna Biertan n-a fost ajutată de tehnicienii agronomi Hans Pecari şi Ion Boieru pentru a amenaja silozurile vechi şi a construi altele noi în vederea începerii însilozărilor. Datorită lipsei de preocupare a inginerilor şi tehnicienilor agronomi şi zootehnişti de la raion şi de la comune, din cele 24 de gospodării colective existente numai în patru au fost începute lucrările de însilozarea nutreţurilor.

Pentru ca în regiunea Stalin acţiunea de însilozarea nutreţurilor să se execute nestingherită trebuie pus fără întîrziere capăt acestei tărăgănări nejustificate. Organele agricole regionale, raionale şi comunale, precum şi conducerile unităţilor agricole de stat şi cooperatiste au datoria să ia grabnic măsurile necesare sporirii ritmului însilozărilor.

Nu trebuie uitat de asemenea sprijinul preţios pe care pot şi trebuie să-l dea în această direcţie tinerii. Pentru aceasta este necesar ca organele agricole să-i îndrume din punct de vedere tehnic astfel încît sarcina de însilozare a nutreţurilor să fie realizată în întregime.

*

Şi în regiunea Iaşi, însilozarea furajelor se desfăşoară într-un chip cu totul nesatisfăcător. Cu toate că datorită secetei din timpul verii porumbul a ajuns mai devreme în faza de coacere lapte-ceară, pînă la începutul lunii septembrie nu fusese însilozată în regiune nici jumătate din cantitatea planificată.

Ar fi însă nedrept dacă am spune că în regiunea Iaşi nu există şi unităţi fruntaşe în acţiunea de însilozare. Unele gospodării de stat (Războieni, Voineşti, Bogdana şi Murgeni) au reuşit, printr-o bună organizare a muncii şi prin antrenarea utemiştilor, să însilozeze fiecare peste 1.000 tone de furaje. Din păcate, asemenea exemple pot fi numărate pe degete. În cele mai multe gospodării de stat — Broşteni, Suseni, Miroslava etc. — planul de însilozare nu a fost realizat decît în mică măsură.

Şi mai prost se desfăşoară această acţiune în gospodăriile agricole colective şi în sectorul individual. Din cantitatea de 9.000 tone furaje ce trebuiau însilozate în gospodăriile colective, au fost realizate doar... 374 tone! În sectorul individual din regiune s-au însilozat 393 tone la staţiunile de montă şi 9 tone de către doi ţărani muncitori din raionul Negreşti.

Această situaţie se datorează în bună măsură lipsei de interes pe care o manifestă organele agricole şi de stat din regiunea Iaşi, în ceea ce priveşte însilozarea furajelor.

Cuvinte de laudă nu se pot spune nici despre felul cum sprijină mecanizatorii din S.M.T.-uri campania de însilozări. Bunăoară, din cele 15 tocători mecanice în bună stare de funcţionare, existente în S.M.T-uri, nu sînt folosite pentru însilozări decît cinci.

Este vremea să se pună capăt acestei nepăsări faţă de asigurarea hranei animalelor pe timpul iernii şi să se ia măsurile cuvenite pentru intensificarea ritmului însilozărilor.

B. TRAIAN
şi E. VASILIU

Îndrumare agrotehnică din... goana maşinii

Tov. ing. Cîlibei, vicepreşedintele sfatului popular raional Mediaş, regiunea Stalin, obişnuieşte să dea pe teren îndrumări din fugă.

— Tovarăşe Cîlibei, ştiţi, cu însilozările...
— Bine, bine. Foarte bine. Acum mă grăbesc, sînt cu doi tovarăşi de la Cooperaţie.

Mărturisirea preşedintelui

Colectiviştii îl porecliseră „Mîna de fier”. Era — vorba lui Moş Teacă — sever, dar aspru. Socotea el că aşa-i stă bine unui preşedinte. Să fi îndrăznit cineva să iasă din cuvîntul lui sau să se încontreze cu el la vreo şedinţă. Pe dată l-ar fi apucat furiile, aşa cum l-au apucat zilele trecute. Cutezase Păscui, socotitorul, să-i atragă atenţia că foloseşte prea mult camionul gospodăriei pentru a-şi transporta... propria-i persoană. Preşedintele s-a făcut foc. A ieşit din birou repede, trîntind uşa de s-a cutremurat tot „sediul”. Apoi a chemat şoferul de la autocamion. I-a poruncit scurt s-o pornească spre Constanţa, ca de obicei. Pe drum nu mai contenea cu bodogănitul:

— Auzi frate, să mă înfrunte el pe mine, preşedintele gospodăriei colective din Cizil Borum! Un copil. L-am trimis la şcolarizare. L-am ridicat în muncă. Acu cînd s-a văzut socotitor, s-apucă să-mi socotească mie cîte drumuri fac cu maşina. Cică o trambalez prea mult pentru interesul meu personal.

— Păi, asta cam aşa e!

— Ghiţă, şi tu începi?

— Ce-i drept, o mai îmule şoferul, n-aţi mers niciodată fără treabă la oraş. Însă colectiviştii sînt supăraţi. Cică aţi crezut că autocamionul gospodăriei ar fi o „Pobedă” personală. Vorbeau şi de recomandarea dată de Minister, prin care se cerea să nu se scoată din producţie autocamioanele şi să nu fie folosite în scopuri personale.

— Las-o naibii de circulară! Circularele le fac oamenii. Uite acuma de pildă, mergem la oraş, la piaţă. O să cumpărăm nişte sticle de vin d-ăla bătrîn, să troznească gîtlejul. Cică e vorba să vină pe la noi un îndrumător de la raion îl cheamă Vlaicu. E unul nou şi n-aş vrea să-şi facă impresie proastă. O s-o pui şi pe nevastă-mea să prepare o ciorbă de potroace să-şi lingă degetele. Tu ce zici?

Ghiţă n-a mai zis nimic. Că şi dacă ar fi zis ceva, preşedintele ar fi făcut tot cum socotea el.

La înapoierea de la Constanţa, şoferul parcă gonea maşina mai tare. Se lăsa seara. În dreptul gării Basarab, la marginea şoselei, un drumeţ făcu semn maşinii să oprească. Era îmbrăcat orăşeneşte şi avea servietă mare din piele de porc.

— Să-l luăm şi pe el, săracul, îşi dădu cu părerea preşedintele.

Şi-i făcu semn călătorului să se urce lîngă el, în cabină. Oaspetele e vorbăreţ. Şi curios. Pune mereu întrebări.

Şi încet, încet, cei doi oameni, drumeţul şi preşedintele se împrietenesc. Limbile se dezleagă. Enişean, preşedintele îi mărturiseşte proaspătului confident tot secretul puterii lui:

— Frate, totul e să stai bine cu cineva de la raion. Şi cu instructorul de la raion, fireşte. Atunci nu te poate dărîma nimeni. Oricît ar zbiera colectiviştii că folosesc autocamionul în scopuri personale cum s-a întîmplat iarăşi azi dimineaţă. Cînd ai de pregătit o masă, un ospăţ ca lumea pentru tovarăşul îndrumător de la raion, se mai cheamă că e scop personal, tovarăşe? Asta-i grijă faţă de... cadre.

Şi preşedintele rîse din toată inima. Drumeţul însă rămase îngîndurat.

— Ştii, îndrăzni el după un timp, cred că te oboseşti degeaba, tovarăşe preşedinte. Mi-e că instructorul ăsta, cînd o să ajungă în Cizil Borum, are să ia masa la cantina gospodăriei de stat. Sau la restaurantul cooperativei.

— Ia numai cobi, frate. Ce te face să crezi una ca asta...

— Păi... fiindcă îmi dai voie... eu sînt Vlaicu îndrumătorul de la raion.

*

...Povesteşte şoferul că în seara aceea multe minute în şir preşedintele nu şi-a putut recăpăta graiul.

GHEORGHE JANGOGIU

Satira şi umor

Epigrame

După faptă şi răsplată

L-au băgat la închisoare
Motivarea: pentru furt,
Găsit la măsurătoare:
Mîna lungă, metrul scurt.

Unuia cu musca pe căciulă

Lipsă n-are-n gestiune
De cînd e gestionar,
Pentru că o vinde zilnic
Clienţilor la cîntar.

GHICITORI

Am aici patru surori
Legate de subsuori
Şi cît e drumul de lung
Fug şi nu se mai ajung.

(Roţile)

E în bătătură-un vier
Cu urechi şi rît de fier.

(Plugul)

Cu briciul moşneagului,
Radem barba dealului.

(Coasa)

Ţine moşul cel hapsîn
O mie de prunci în sîn
Şi din sîn nici cum nu-i scapă
Pînă nu-l trînteşti şi crapă.

(Dovleacul)

A. MUŞAT

DE BUCURIE

Din neglijenţa U.R.C.C. Caracal gospodăriile colective din raion au primit cheresteaua de care aveau nevoie pentru construcţii urgente, cu o întîrziere de cîteva luni.

— De ce-o fi leşinat, săracul? Că doară nu i-am spus decît atît; că i-am adus cheresteaua!!!

Cooperativizarea raionului pune sarcini noi

Cu puţin timp în urmă, ziarele au anunţat cooperativizarea completă a primului raion din regiunea Iaşi. Este raionul Murgeni, căruia ziarul nostru i-a închinat o întreagă pagină. Succesele obţinute de raionul Murgeni au dovedit că există condiţii favorabile pentru o mai grabnică cooperativizare a satelor şi comunelor din Moldova şi au dat un nou impuls muncii de transformare socialistă a agriculturii în această parte a ţării. În numai trei zile (24, 25 şi 26 august), în gospodăriile colective şi întovărăşirile din raionul Negreşti, care va termina, probabil, al doilea pe regiune cooperativizarea, s-au înscris 350 familii de ţărani muncitori.

Organele de partid şi de stat din raionul Murgeni se pot mîndri, desigur pe bună dreptate, cu succesele obţinute şi cu influenţa pe care o au ele în celelalte raioane.

Cooperativizarea integrală a agriculturii raionului aduce organelor locale, pe lîngă satisfacţie, răspunderi noi, sarcini noi, mai grele. Mă voi opri asupra cîtorva din aceste sarcini.

În raionul Murgeni există gospodării agricole colective care se pot făli cu realizările lor. Astfel sînt cele din Pelcani şi Fălciu. Cele două gospodării scot producţii mari la hectar şi orientate spre o dezvoltare multilaterală oferă membrilor lor mari venituri care le permit să trăiască incomparabil mai bine decît ţăranii cu gospodării individuale. Dacă am numi cele două colective gospodării-agitator n-am exagera cu nimic. Ele au adus o contribuţie însemnată la cooperativizarea raionului.

Există însă în raion şi numeroase gospodării colective care nu s-au dezvoltat pe măsura posibilităţilor. Printre acestea sînt gospodăriile colective din comunele Epureni, Tuţcani, Schineşti. Gospodăria colectivă din satul Horga, comuna Epureni, este o unitate veche. Numărul membrilor ei a scăzut într-un timp şi n-a crescut nici în perioada de muncă intensă pentru cooperativizarea raionului. Producţiile obţinute de gospodărie întrec întrucitva media recoltei ţăranilor care au muncit individual, dar aceasta numai datorită lucrării solului cu mijloace mecanizate. Participarea la lucru a colectiviştilor este scăzută. Fără ajutorul S.M.T.-ului, culturile gospodăriei din Horga ar fi fost, chiar şi anul acesta, distruse de buruieni.

Sînt gospodării ca, de pildă, cea din Dodeşti, unde o singură familie a primit anul trecut peste un vagon de cereale. Gospodăria colectivă din Băseşti va împărţi — după cum îmi spuneau preşedintele şi socotitorul, zeci de kg de cereale la zi-muncă. Şi acestor gospodării, care dau membrilor cantităţi mari de cereale, li se pot aduce îndreptăţite reproşuri. În afară de cereale, gospodăriile nu mai pot împărţi colectiviştilor şi alte produse decît în cantităţi... farmaceutice. Nu pot împărţi bani. Aceasta din cauza dezvoltării unilaterale. Nefolosirea îngrăşămintelor organice (n-au decît 2—3 perechi de animale de muncă) şi chimice precum şi rotaţia a numai 2 culturi va avea fără îndoială şi repercusiuni asupra fertilităţii solului.

Exemplele de mai înainte dovedesc că în faţa organelor locale stă sarcina urgentă a întăririi organizatorice şi economice a gospodăriilor amintite şi a altora care nu sînt într-o situaţie mult mai bună. Unele din aceste colective au toate condiţiile ca în numai un an să ajungă din urmă pe cele din Pelcani şi Fălciu care fac, într-adevăr, cinste raionului şi care, ajutate în continuare, pot deveni gospodării fruntaşe pe regiune şi pe ţară.

În ce va consta ajutorul? În mobilizarea colectiviştilor la lucru şi organizarea muncii, în sprijinirea gospodăriilor să întocmească şi să înfăptuiască planuri de producţie în care accentul să cadă pe dezvoltarea multilaterală, pe crearea sectorului zootehnic, inexistent astăzi în numeroase colective din raion.

Pe lîngă aceste sarcini pe care organele locale le au faţă de toate gospodăriile, fiecare unitate are şi problemele ei specifice ce trebuie să stea de asemenea în atenţia organelor raionale. Gospodăria din Cîrja, de exemplu, are nevoie de ajutor pentru a înfiinţa o brigadă de pescari. Cea din Pelcani vrea să renunţe la creşterea raţelor, socotind-o nerentabilă. Gospodăria are raţe de o rasă mai puţin ouătoare, însă foarte bună pentru carne, untură şi fulgi. Dacă gospodăria ar îndopa raţele, vînzîndu-le îngrăşate, ar vedea că ele sînt rentabile. Colectiviştii nu au fost învăţaţi să facă lucrul acesta.

Mulţi întovărăşiţi din raion sînt proprietari de vii şi pomi. Ei tind spre o formă de cooperare agricolă superioară întovărăşirii însă nu spre forma cea mai înaltă — gospodăria agricolă colectivă. Există deci posibilităţi ca în raion să ia fiinţă cooperative agricole de producţie cu rentă. Cooperative se pot înfiinţa şi în acele sate unde sînt gospodării agricole colective. Trebuie avut însă în vedere ca, paralel cu acţiunea de creare a cooperativelor, gospodăriile, în special cele care n-au suficiente braţe de muncă, să fie ajutate pentru a-şi spori numărul de membri.

Sarcini deosebit de mari pun întovărăşirile. În majoritatea întovărăşirilor din raion nu s-au executat în comun principalele lucrări agricole. Fondul de bază lipseşte, de asemenea, la multe unităţi, iar un număr de ţărani din Dodeşti, Băseşti şi din alte comune n-au adus nici pînă acum tot pămîntul cooperativizabil în întovărăşiri. Munca în comun, crearea fondului de bază, aducerea întregului pămînt în întovărăşiri constituie deaceea sarcini principale.

Ritmul îndeplinirii acestor sarcini e dictat de faptul că întovărăşirile cuprind peste 80 la sută din numărul familiilor, iar colectivizarea raionului se anunţă, deocamdată, ca un proces de durată.

Organele locale trebuie să ştie însă că atît timp cît unii ţărani muncitori vor avea pămîntul împărţit în 2—3 întovărăşiri nu se poate organiza o eficace muncă în comun. Fie prin unirea întovărăşirilor, lucru pe de-a-ntregul posibil în multe sate, fie prin schimburi de teren şi familii între întovărăşiri, se poate ajunge ca fiecare ţăran muncitor să-şi aibă pămîntul într-o singură unitate.

Cooperativizarea agriculturii raionului mai ridică şi alte probleme. Foarte importantă mi se pare problema izlazurilor. Am colindat raionul de la un capăt la altul şi am văzut izlazuri întinse, cu iarbă uscată, fără apă. Vitele toropite de căldură, însetate, păscînd pe aceste izlazuri, abia dacă îşi pot amăgi foamea. Acum, după cooperativizarea agriculturii, izlazurile — care nu produc anual nici 2.000 kg de masă verde — pot fi valorificate într-un mod nou. Cum? Iată o soluţie care nu are pretenţia de a fi cea mai bună, dar care poate stimula, cred eu, la căutarea soluţiilor celor mai potrivite pentru raion. Izlazurile să nu mai fie repartizate pe fiecare familie, ci pe unităţi agricole cooperatiste care să plătească sfaturilor populare pentru folosirea lor. Unităţile agricole cooperatiste vor asigura exploatarea în comun a izlazurilor, semănînd în comun plante furajere. În interesul rotaţiei culturilor şi deci al fertilizării solului, unităţile — cu obligaţia de a nu micşora suprafaţa — să aibă dreptul de a schimba periodic terenul destinat izlazurilor. Socotesc această soluţie potrivită, pentru că ea duce la: sporirea masei de furaje; folosirea mai raţională a pămîntului; educarea ţăranilor întovărăşiţi de a munci în comun; cooperarea între diferitele unităţi, ceea ce va influenţa pozitiv adîncirea procesului colectivizării.

★

M-am oprit, aşa cum am mai precizat, doar asupra cîtorva din problemele care stau în faţa organelor locale ale raionului Murgeni. De rezolvarea acestor probleme foarte importante depinde — mai trebuie dovedit? — sporirea productivităţii, creşterea bunăstării ţăranilor muncitori, ritmul cu care se va colectiviza raionul.

Cunoscînd bine raionul şi oamenii care muncesc acolo, pot afirma cu toată certitudinea că rezolvarea, în liniii generale, a problemelor de mai sus, este posibilă pînă la sfîrşitul anului.

M. CALIANU

O tînără colectivă din munţii Vrancei

Pot deveni unităţi puternice gospodăriile colective din zona muntoasă?

În primăvara anului 1956, cînd în comuna Vizantea, din raionul Vrancea, a luat fiinţă gospodăria colectivă, mulţi dintre oamenii de aici o priveau cu neîncredere. Ei îşi formaseră părerea că în comunele de munte gospodăriile colective n-ar avea posibilităţi materiale de a se dezvolta multilateral, de a asigura venituri mari membrilor lor.

Cele 16 familii de proaspeţi colectivişti au pornit însă la muncă cu entuziasm, plini de încredere în viitor. Ei vizitaseră gospodăria agricolă colectivă din comuna învecinată Paltin şi se putuseră convinge că şi unităţile cooperatiste de la munte pot deveni puternice.

Pămîntul şi inventarul adus la constituire de către colectivişti era compus doar din 4 cai, 7 hectare teren arabil şi 10 ha de fîneaţă. Statul a venit în ajutorul colectiviştilor dîndu-le în folosinţă suprafaţa de 12 ha teren arabil. Colectiva din Vizantea a primit de la stat şi un împrumut cu ajutorul căruia şi-a cumpărat 150 de oi, 4 boi de muncă şi seminţele necesare.

Porumbul şi celelalte plante au fost semănate la vremea potrivită şi apoi întreţinute cu grijă pe tot timpul vegetaţiei. Producţia obţinută anul trecut n-a fost, ce-i drept, prea mare, dar destul de bună pentru început. Valorificarea brînzei, lînei şi a mieilor a adus gospodăriei mai mulţi bani decît costaseră oile. Văzînd că oile aduc venituri mari, adunarea generală a obligat consiliul de conducere să mai ceară un împrumut pe termen scurt de la Banca agricolă şi să cumpere încă 100 de oi mulgătoare. S-au pus astfel bazele unei ferme de ovine. Apoi, colectiviştii s-au apucat să crească şi să îngraşe porci şi animale mari pe care le-au contractat cu ORACA. Valoarea animalelor contractate, livrate sau care urmează a fi livrate de către gospodăria colectivă din comuna Vizantea se ridică la 80.000 lei. Cu jumătate din această sumă se va achita noul autocamion pe care-l va primi în curînd gospodăria, ca urmare a marelui număr de animale contractate.

★

Trebuie să mai subliniem aici o altă iniţiativă bună a colectiviştilor din Vizantea, pe tărîmul sporirii surselor de venituri. Este vorba de exploatarea lemnului care se găseşte din abundenţă prin partea locului. Astfel, gospodăria a primit o repartiţie de 150 m.c. de lemne — fag şi răşinoase. Cu ajutorul unui fierăstrău acţionat de o cădere de apă buştenii vor fi transformaţi în cherestea. Autocamioanele gospodăriei vor transporta apoi cheresteaua la gospodăriile colective din raioanele de şes care au mare nevoie de material lemnos pentru construcţii. În schimbul cherestelei, colectiva din Vizantea va aduce cereale şi alte produse agricole.

Spornică a fost anul acesta munca şi în sectorul vegetal. Ovăzul a dat peste 1.000 kg la ha (producţie bună pentru această parte a regiunii Galaţi), de pe cele 3 ha cu cartofi se prevede a se obţine o producţie totală de 30.000 kg.

★

Pînă acum — în afara unor însemnate cantităţi de produse — colectiviştii au primit drept avans cîte 5 lei la ziua-muncă. După calculele făcute, valoarea zilei-muncă va ajunge la 50 lei, faţă de 30 lei cît a fost anul trecut.

Din cele arătate, reiese limpede că gospodăria colectivă din Vizantea are largi perspective de dezvoltare, lucru de care acum sînt convinşi toţi oamenii cinstiţi din sat. Aşa se şi explică faptul că de la constituire şi pînă acum cîteva zile, au mai intrat în gospodărie alte 16 familii. În ultimele 3 luni, aproape că nu a fost adunare generală în care să nu se ia în discuţie şi să se aprobe cereri de primire în colectivă. Gospodăria colectivă din Vizantea va putea să devină în scurt timp o unitate capabilă să se ia la întrecere chiar cu gospodăriile colective din cîmpia Dunării.

I. CENUŞA
corespondent

Belşug de bucate

Şi colectiviştii din comuna Ciudeşti, raionul Buhuşi, au primit de curînd o parte din răsplata muncii. Mănoasele ogoare ale colectivei au rodit anul acesta ca niciodată. Aşa se face că pentru fiecare zi-muncă, colectiviştilor le revine în total cîte 10 kg grîu. Colectivistul Sîrbu Vasile care a efectuat 420 de zile-muncă are de primit în total 4.200 kg grîu, iar ca avans de 40 la sută i-au revenit 1.635 kg grîu. Acelaşi lucru se poate spune şi despre bătrînul colectivist Bujor Ion care pentru 320 zile-muncă a primit importante cantităţi de cereale. Sînt semnificative vorbele rostite de acesta atunci cînd i s-au descărcat în ogradă produsele obţinute ca avans. El a spus îmbătat de fericire:

„Hei bătrîne Bujor! Acum mănîncă şi te înveseleşte şi trăieşte şi tu măcar în toamna vieţii ca oamenii. Că neam de neamul tău n-a avut în hambar atîtea cereale cîte ai tu azi. Nu uita însă, să mulţumeşti partidului că a reuşit să te îndrume pe calea cea bună".

TACHE VASILACHE
corespondent

Animalelor — adăpost şi hrană bună

Grajdul pentru o sută de vite mari e astăzi gata. Însilozatul nutreţului se va termina mîine. Deocamdată priviţi-i pe vrednicii colectivişti din Valea Stanciului, regiunea Craiova, tocînd nutreţul pentru siloz.

5 tractoare — 500 hectare

Lucruri bune — dar şi rele

Zilele trecute, am stat de vorbă cu responsabilul brigăzii experimentale (pentru mecanizarea completă a culturii grîului, porumbului şi plantelor furajere anuale pe 500 hectare) de la gospodăria de stat Afumaţi, regiunea Bucureşti, tov. Ştefan Tudică. Iată printre altele ce mi-a spus el:

— Cu toate greutăţile începutului, brigada noastră s-a străduit să se achite cu cinste de sarcinile ce i-au stat în faţă. Executînd lucrările la vreme şi după cerinţele agrotehnicii, noi am reuşit, cu ajutorul a două secerători-legători, conduse de Predo Gheorghe şi Neacşu Zamfir, ca şi cu cele două combine ce ni s-au repartizat, minuite de Moise Stere şi Ilie Gheorghe, să terminăm recoltatul păioaselor în 12 zile. De pe cele 200 ha cultivate cu grîu, am recoltat în medie cîte 2.300 kg la ha, — cu 100 kg mai mult decît ne angajasem şi cu 500 kg mai mult decît planul gospodăriei. Faţă de cele 2.235 kg la ha realizate pe întreaga unitate, noi am recoltat în plus cîte 65 de kg de pe fiecare hectar. În felul acesta am dat gospodăriei 46 vagoane de grîu în loc de 44 de vagoane.

— Dar cu porumbul cum staţi? l-am întrebat pe tov. Tudică.

— Şi mai bine. Aceasta mai ales că porumbul l-am semănat chiar noi, l-am prăşit de trei ori cu cele 5 tractoare UTOS-2 şi Universal—26 purtînd cultivatoarele suspendate KRN. Sîntem convinşi că şi la cultura porumbului vom dobîndi o recoltă bogată.

M-am interesat apoi despre volumul global al lucrărilor efectuate şi îndeosebi ce lucrări a făcut brigada în plus peste cele prevăzute în contract. Astfel, am aflat că spre deosebire de lucrările de pe cele 500 de ha, brigada tov. Tudică a mai semănat şi prăşit 50 ha de porumb, a discuit 200 ha. Cît priveşte arăturile pentru însămînţările de toamnă brigada a terminat de aproape două săptămîni aceste lucrări.

Cum a fost posibilă realizarea unui aşa de mare volum de lucrări? Ne-o spune însuşi responsabilul brigăzii:

— Ascultînd de îndemnul tovarăşilor din conducerea gospodăriei (tov. director Andrei Govora, ing. agronom şef G. Dimache, ing. mec. şef C. Panaitescu) de a folosi întreaga capacitate de lucru a utilajului şi lucrînd şi o parte din noapte. Altfel, fireşte, nu se putea, tovarăşe...

Faţă de un atît de mare volum de lucrări eram ferm convins că conducerea gospodăriei a găsit şi soluţia de a răsplăti munca acestor vrednici mecanizatori.

Am fost însă surprins aflînd că în ultima vreme conducerea gospodăriei, în loc să ajute brigada să-şi poată îndeplini sarcinile în condiţii bune conform contractului — îl suprasolicită pe membrii brigăzii şi îndeosebi pe responsabilul ei. Astfel, gospodăria a luat tractorul rutier repartizat brigăzii folosindu-l la alte treburi. În plus au fost repartizate în brigada experimentală încă trei tractoare K.D., de exploatarea cărora trebuie să răspundă şeful brigăzii, tov. Tudică. Bine înţeles că aceste tractoare execută lucrări pe alte terenuri decît pe cele de care răspunde brigada. Ori aceasta va prejudicia mult muncii brigăzii şi îndeosebi responsabilului ei, care acum trebuie să-şi împartă munca şi pe alte terenuri.

Greutăţi a mai întîmpinat brigada şi prin faptul că şeful secţiei Belciugatele (unde se află terenul brigăzii), tov. ing. Aurel Pană, dădea deseori dispoziţii ca brigada să scoată un tractor din brazdă şi să facă transporturi cu oamenii de la secţie în comună sau în alte părţi.

În sfîrşit mai e de semnalat şi faptul că remorcile basculante repartizate brigăzii experimentale nu au prevăzută şi instalaţia hidraulică de ridicare şi coborîre automată.

Au dreptate membrii acestei brigăzi cînd arată că conducerea gospodăriei nu prea se ocupă de asigurarea la vreme a maşinilor şi utilajelor necesare. În această situaţie se pune însă întrebarea: cum poate ea să constituie un exemplu demn de urmat şi de alţi mecanizatori, spre a alcătui noi brigăzi experimentale?

Nu e cazul oare ca toate aceste greutăţi să fie înlăturate imediat? Noi credem că aceasta este necesar tocmai în scopul extinderii folosirii metodei lucrului în brigada experimentală la toate secţiile gospodăriei.

I. LESEANU

CAUZE ŞI EFECTE

Mecanizatorii din multe staţiuni de maşini şi tractoare ale regiunii Bucureşti, printre care cei de la S.M.T. Ulmeni, Cuza Vodă, Andrăşeşti, Balaciu, Ciulniţa şi altele, au obţinut şi obţin realizări însemnate în îndeplinirea obligaţiilor ce le revin. Lucrînd pe întinsele tarlale ale numeroaselor gospodării colective şi întovărăşiri agricole, ei folosesc pe scară largă toate mijloacele mecanizate de care dispun şi ca urmare, beneficiarii obţin recolte bogate la hectar.

Nu aceleaşi cuvinte se pot spune însă despre alte unităţi din aceeaşi regiune şi îndeosebi despre **S.M.T. Angheleşti.** Această staţiune nu şi-a realizat planul în campania de primăvară decît în procent de 72 la sută, iar în perioada muncilor de vară nu a executat decît 3.619 hantri din cei 4.760 hantri planificaţi, adică 76 la sută.

Care este cauza neîndeplinirii planului de producţie la S.M.T. Angheleşti? Oare staţiunea nu dispune de utilajul necesar executării unui complex de lucrări agricole? Ba da. Ea este dotată cu un bogat şi variat parc de tractoare şi maşini agricole, cu ajutorul căruia ar putea efectua diferite lucrări mecanizate, în toate perioadele agricole ale anului.

Faptul că în campania de primăvară, de pildă, S.M.T. Angheleşti a executat arături pentru însămînţări pe numai 72 la sută din suprafaţa planificată, lucrări de cultivaţie în volum de-abia 47 de hantri, şi a semănat doar 15 hectare, dovedeşte clar că aici maşinile agricole şi îndeosebi semănătorile şi cultivatoarele mai mult au stat decît au lucrat. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în campania de vară. Cultivatoarele au fost folosite doar pentru o singură praşilă pe 74 de hectare, lucrare ce se putea executa cu 3 cultivatoare în nu mai mult de 3 zile. Cît priveşte dezmiriştitoarele, acestea au stat nefolosite în curtea staţiunii, în vreme ce cu cele 11 asemenea maşini, zilnic s-ar fi putut dezmirişti cîte cel puţin 154 de hectare. În campania de vară, nici secerătorile-legători nu au fost folosite aşa cum trebuie. Staţiunea a executat doar un volum de 169 de hantri la secerat, ceea ce reprezintă aproximativ sarcina a trei secerători-legători.

În primăvară, din lipsa terenului de lucru şi a numeroaselor deplasări în gol s-au pierdut în total 6.424 ore, în vreme ce în brazdă nu au fost înregistrate decît 4.438 ore. Mii de ore bune de lucru s-au pierdut şi în campania de vară. Brigăzile care au fost scoase la vreme din staţiune, neavînd contractate şi alte lucrări, au trebuit să aştepte zile în şir pînă să înceapă secerişul şi apoi, după terminarea recoltării altele, pînă la începerea treierişului. Conducerea S.M.T.-ului Angheleşti (director ing. N. Popa) pe de altă parte, nu a dat nici atenţia cuvenită bunei funcţionări a tractoarelor şi maşinilor agricole. În această privinţă, trebuie arătat că din cauza proastei reparaţii, a nerespectării normativului de îngrijiri tehnice etc., zeci şi zeci de

De ce S.M.T. Angheleşti nu foloseşte toate mijloacele mecanizate?

ore bune de lucru s-au pierdut cu reparaţia tractoarelor şi maşinilor agricole (în primăvară 1210 ore, în vară circa 1.000 de ore).

★

Cercetînd modul cum sînt folosite maşinile de la S.M.T. Angheleşti pe terenurile deservite, se poate constata în primul rînd lipsa de suprafeţe mari comasate, pe care să se poată lucra cu mijloacele S.M.T.-ului. Datorită faptului că munca politică pentru cooperativizarea agriculturii în raza de activitate a S.M.T.-ului Angheleşti a fost lăsată pe planul al doilea, cele 5 gospodării colective din satele Mîrşa, Roata, Udeni, Sîrbi şi Goleasca, nu depăşesc la un loc suprafaţa de 900 de hectare. Suprafeţe la fel de mici au şi cele 20 de întovărăşiri deservite, dintre care cea mai mare (din comuna Mîrşa) are 85 de hectare, restul fiind cuprins între 10—50 de hectare. Pe de altă parte, majoritatea întovărăşirilor au terenul dispersat, **deoarece nu s-a făcut comasarea,** iar lucrările nu se execută în comun, ci separat — individual (chiar şi semănatul şi seceratul se fac la fiecare întovărăşit în parte). Din aceste cauze staţiunea este nevoită să execute un mare volum de lucrări la individuali. Ori, după cum este bine cunoscut, aceştia au terenul şi mai fărîmiţat întrucît **în raza de acţiune a staţiunii nu s-a făcut tarlalizarea.** Conducerea staţiunii şi sfatul popular raional cunosc bine această situaţie. Dar nu s-a întreprins nici o acţiune temeinică pentru ca aceste greutăţi să fie lichidate.

Mai trebuie subliniat că neîndeplinirea sarcinilor de producţie se datoreşte şi faptului că, — conducerea staţiunii nu s-a îngrijit să completeze schema cu agronomii de sector necesari (aproape pe tot timpul verii la S.M.T. Angheleşti nu a existat aici nici un agronom de sector); nu a luat măsurile necesare ca reparaţiile în cîmp să poată fi înlăturate sau remediate imediat; mijloacele de transport nu au fost menţinute în permanenţă în bună stare de funcţionare.

În sfîrşit, nu e lipsit de interes să arătăm că nici sfatul popular raional nu a luat măsuri ca terenurile sfaturilor populare comunale (peste 3000 de ha.) să fie lucrate de S.M.T., ele fiind date în dijmă, lipsind în felul acesta S.M.T.-ul de executarea unui volum destul de mare de lucrări.

Desigur, cu totul altfel de rezultate s-ar fi putut obţine dacă conducerea staţiunii şi în primul rînd directorul ei, tov. ing. agronom N. Popa, ar fi dat dovadă de mai multă sîrguinţă şi împreună cu agronomul şef, tov. ing. E. Manea şi întregul colectiv de mecanizatori, ar fi muncit cu stăruinţă pentru lărgirea în cît mai mare măsură a sectorului agricol socialist din raza de activitate, dacă s-ar fi luat măsuri ca tractoarele să fie bine pregătite iar disciplina muncii în rîndurile mecanizatorilor să fie întărită.

L. ION

Îmbunătăţiri în aplicarea Asigurărilor de Stat

Hotărîrea Consiliului de Miniştri

Printr-o hotărîre a Consiliului de Miniştri cu privire la Asigurările de Stat s-au luat noi măsuri pentru îmbunătăţirea aplicării asigurărilor, a raporturilor dintre Administraţia Asigurărilor de Stat şi asiguraţi, pentru simplificarea unor operaţiuni de asigurare şi crearea condiţiilor necesare dezvoltării asigurărilor facultative. Între altele hotărîrea Consiliului de Miniştri prevede plata despăgubirilor şi pentru unele categorii de daune la clădiri şi construcţii, care pînă acum nu erau cuprinse în asigurarea prin efectul legii, cum ar fi cele cauzate de grindină, ploi torenţiale, greutatea zăpezii şi a gheţii etc.

De asemenea se prevede majorarea normelor de asigurare, respectiv a despăgubirilor care se acordă asiguraţilor în caz de pagube pentru vite cornute mari, cabaline şi pentru culturile de porumb şi totodată majorarea de la 10.000 la 15.000 lei a sumelor ce se plătesc în asigurarea călătorilor pentru cazurile de accidente, toate acestea constituind noi avantaje pentru asiguraţi.

Hotărîrea mai prevede includerea în asigurarea prin efectul legii a bunurilor proprietate a cooperativelor agricole de producţie şi reduceri importante de prime la asigurarea bunurilor din gospodăriile personale ale membrilor acestor cooperative.

Asiguraţii care începînd de la 1 ianuarie 1958 vor achita cu anticipaţie ratele de primă de asigurare se vor bucura de asemenea de reduceri la plata primelor.

O importantă simplificare în ce priveşte stabilirea primelor pentru culturile agricole proprietate a cetăţenilor constă în aplicarea primelor de asigurare medii pe hectar, menţinîndu-se totuşi plata despăgubirilor diferenţiate după felul culturii.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri mai prevede sprijinirea dezvoltării asigurărilor de stat de către ministere, instituţii centrale, comitete executive ale sfaturilor populare, C.C.S. şi organizaţii de masă, presa centrală şi locală etc.

Prin toate aceste măsuri Hotărîrea Consiliului de Miniştri creează premize pentru îndeplinirea în mai bune condiţiuni a sarcinilor Asigurărilor de Stat.

Pentru îmbunătăţirea creşterii animalelor în regiunea Timişoara

De curînd a avut loc cea de a 7-a sesiune a sfatului popular regional Timişoara, în cadrul căreia s-a discutat una din cele mai importante probleme ale regiunii: **dezvoltarea creşterii animalelor.**

Referatul prezentat cu această ocazie a făcut o amplă şi profundă analiză a dezvoltării şeptelului pe specii şi a scos în evidenţă faptul că în anii puterii populare datorită măsurilor luate s-a reuşit să se sporească simţitor atît numărul de animale, cît şi productivitatea lor.

Trebuie subliniat însă că în regiunea Timişoara mai sînt încă multe lucruri de făcut, în scopul măririi numărului animalelor şi a productivităţii lor. Bunăoară, în gospodăriile de stat există numai 36 U.V.M. (unităţi vită mare) la 100 de ha, iar în gospodăriile colective 29 U.V.M., în loc de 54. Gospodăriile colective din regiune posedă ca proprietate obştească în loc de 7 vaci cu lapte la 100 ha, cît ar fi normal în medie, doar 1,6 capete.

O cauză care a împiedicat în foarte mare măsură mărirea numărului de animale a fost lipsa de preocupare pentru asigurarea bazei furajere. Au fost micşorate an de an suprafeţele cultivate cu lucernă şi trifoi, iar izlazurile au fost prost întreţinute. S-a mers de asemenea pe linia măririi suprafeţelor cu cereale în dauna culturilor furajere şi chiar a culturii porumbului.

În dezvoltarea sectorului zootehnic, o frînă serioasă a constituit şi lipsa unei selecţii corespunzătoare precum şi insuficienta muncă de combatere a sterilităţii la animale. La toate acestea s-a adăugat şi indiferenţa cu care a fost privită acţiunea de însilozare a furajelor, construirea unor adăposturi corespunzătoare şi lipsa de cadre tehnice de specialitate.

Cîteva perspective de viitor

Aşezarea geografică a regiunii Timişoara, solul productiv, climatul dulce, vegetaţia abundentă şi de bună calitate etc. sînt condiţii prielnice pentru sporirea considerabilă a şeptelului şi a productivităţii lui în următorii trei ani (1958—1960). În planul de perspectivă al regiunii, se prevede bunăoară ca numărul vacilor matcă să sporească de la 118.000 cît va fi la începutul anului 1958, la 162.000 capete la sfîrşitul anului 1960: aceasta înseamnă o creştere de la 16,2 la 20,3 capete la 100 de ha. Efectivele de vaci vor trebui sporite cu precădere în comunele ce formează centura oraşelor şi a centrelor muncitoreşti.

La porcine, încărcătura la 100 de ha va creşte de la 39,8 capete în 1957 la 60,4 capete în 1960, iar la ovine de la 41,2 la 60,9 capete. De asemenea, apicultura şi piscicultura se vor dezvolta în mod simţitor. De pildă, numărul familiilor de albine va creşte de la 55.000 la 84.500 în 1960, iar producţia de peşte va spori cu peste 50% în 1960.

Paralel cu creşterea numărului de animale, se va duce o muncă susţinută în vederea ridicării productivităţii acestora. Producţia de lapte pe cap de vacă furajată în gospodăriile de stat va trebui să ajungă de la 2.500 litri (1957) la 2.800 litri în 1960, iar pe întreaga regiune, de la 1.200 litri la 1.600 de litri. În ce priveşte producţia de carne, pe care specia taurine o va furniza pentru consum, aceasta va fi în 1960 de 17.800 tone faţă de 10.680 tone în 1957, iar consumul pe cap de locuitor va creşte de la 44,5 kg (1956) la 51 kg. Oile vor trebui să producă, pe lîngă mari cantităţi de lînă şi lapte, cu 43 la sută mai multă carne decît în 1957.

Carnea de porc va trebui să devină pe viitor unul din alimentele de bază ale populaţiei din această parte a ţării. În acest scop, se prevede ca la sfîrşitul lui 1957 să existe un efectiv de 48.300 scroafe matcă ce vor asigura în 1960 îngrăşarea a 500.000 grăsuni care vor da aproape 60.000 tone carne.

Creşterea păsărilor este de asemenea una din îndeletnicirile de seamă ale populaţiei din regiunea Timişoara. Densitatea păsărilor la 100 de hectare teren cerealier este în prezent încă mică şi anume de 270 găini, 37 gîşte, 34,2 raţe şi 5,7 curci.

Datorită rentabilităţii mari a acestei ramuri zootehnice şi a posibilităţilor însemnate pe care le are pentru creşterea păsărilor fiecare gospodărie agricolă de stat şi cooperatistă, în 1960 încărcătura la 100 de ha de teren cerealier va fi de 345 găini, 51,6 gîşte, 69,5 raţe şi 15,6 curci. În felul acesta, se va asigura o producţie de 226 milioane ouă faţă de 117 milioane cît se va realiza în anul acesta iar producţia de carne de pasăre va fi mărită cu 74 la sută.

O primă măsură în vederea sporirii efectivului matcă bovin care va constitui baza materială de mărire a şeptelului bovin în anii ce urmează este protejarea tineretului taurin. Fiecare unitate agricolă de stat şi cooperatistă cu posibilităţi de creştere a vacilor precum şi gospodăriile individuale vor trebui să oprească toate viţelele ce se vor naşte în următorii trei ani, neadmiţîndu-se la sacrificare decît tineretul femel clasat inapt pentru reproducţie de către comisiile raionale zooveterinare şi numai după ce a ajuns la o greutate de cel puţin 150 kg.

Tot pentru protejarea tineretului taurin din zona preorăşenească, se vor organiza achiziţii de tineret în vîrstă de trei luni de către gospodăriile colective şi întovărăşirile din zona de munte şi deal; ele vor creşte viţelele de prăsilă în tabere de vară, apoi în toamnă le vor oferi altor gospodării socialiste şi sectorului individual, oprind masculii pentru sacrificare.

Pe lîngă mărirea numărului de vaci proprietate obştească membrii gospodăriilor colective vor putea cumpăra (conform prevederilor statutului), din plusul existent în unele gospodării colective precum şi din alte părţi, vaci cu lapte şi junci, astfel încît numărul lor să crească de la 13.495 cît există în prezent, la 50.000 capete în 1960.

Gospodăriile colective din centura de aprovizionare a oraşelor şi centrelor muncitoreşti vor fi ajutate să se specializeze în creşterea vacilor de lapte.

Unităţile agricole socialiste din zona cerealieră care au păşuni şi furaje concentrate suficiente, vor fi îndrumate să achiziţioneze taurine adulte reformate şi să le îngraşe în perioada de iarnă, astfel ca în martie—iunie, cînd există de obicei un gol de producţie de carne, să poată oferi pentru sacrificare animale de bună calitate.

Crescătorilor de animale care încheie contracte cu statul pentru creşterea tineretului li se vor asigura zilnic prin centrele de colectare şi prelucrare a laptelui cantităţi de lapte ecremat. Apoi, în sezonul de păşunat se vor alcătui tabere pentru creşterea tineretului la păşune (aşa cum s-a procedat în raionul Jimbolia cu foarte bune rezultate). Aceste tabere vor fi organizate pe pajiştile artificiale, cu o mare valoare nutritivă, astfel încît să asigure, cu cheltuieli minime, sporuri mari de creştere în greutate. Accesul în aceste tabere se va face pe baza unor taxe mici, iar păşunatul se va aplica sistematic din primăvară pînă în toamnă. Pentru a feri viţeii de ploi se vor construi padocuri prevăzute cu adăposturi simple (şoproane) unde se va ţine tineretul peste noapte.

Zona cerealieră a regiunii Timişoara va deveni în viitor cea mai importantă zonă de creştere şi îngrăşare a porcilor. În raioanele de deal şi munte ca: Lipova, Făget, Bozovici, Orşova etc. unde se cresc mai ales porci de rasă mangaliţă se va organiza păşunatul în pădurile bătrîne de fag şi stejar, folosindu-se astfel imensa producţie de jir şi ghindă existentă.

Creşterea porcilor se va intensifica îndeosebi în unităţile care au însemnate resurse de hrană provenite fie direct din producţia de porumb şi orz, fie din reziduri industriale (mori, cantine, spitale, internate, etc.)

În unităţile agricole socialiste care au un sector taurin şi ovin dezvoltat şi unde se prelucrează laptele, se vor organiza crescătorii de purcei a căror hrană de bază o va constitui zerul şi laptele ecremat, fapt care duce la obţinerea unor sporuri însemnate de carne, cu un preţ de cost redus.

Pentru asigurarea efectivului de păsări se va pune un accent deosebit pe înfiinţarea de noi staţiuni de incubaţie şi prelungirea timpului de funcţionare a incubatoarelor existente, astfel ca în 1960 să se poată scoate cel puţin 858.000 pui de o zi faţă de 362.000 cît s-a realizat în acest an. Se va extinde de asemenea creşterea puilor în baterie, deoarece s-a dovedit a fi una din cele mai rentabile metode de îngrăşare a puilor. Pe lîngă toate acestea, unităţile agricole socialiste care au în perimetrul lor bălţi şi eleştee vor fi îndrumate să crească un număr sporit de raţe şi gîşte.

(Continuare în nr. viitor)

Forța Uniunii Sovietice — o chezășie pentru pacea lumii

De mult timp, presa și posturile de radio din țările occidentale publică și difuzează declarații războinice ale reprezentanților S.U.A. și ai Comandamentului N.A.T.O. Pierzînd orice simț al măsurii, aceștia s-au lăudat că Statele Unite și aliații lor ar fi în stare ca printr-un atac aerian să distrugă Uniunea Sovietică „aproape în numai cîteva ore".

În răspunsurile date zilele trecute corespondentului „Pravdei", mareșalul K.A. Verșinin a caracterizat aceste declarații ca fiind cu totul lipsite de rațiune. Așa numita „doctrină aviatică" a S.U.A. care afirmă că ar fi posibilă distrugerea fulgerătoare din aer a Uniunii Sovietice amintește în chip surprinzător faimoasa doctrină hitleristă a „războiului fulger". Unde a dus această doctrină Germania fascistă știe oricine. Aceeași soartă este hărăzită și ediției americane a doctrinei războiului fulger, știut fiind că monopolul S.U.A. asupra armelor atomice și cu hidrogen a fost de mult lichidat. Uniunea Sovietică dispune de posibilitatea de a da contralovituri nimicitoare agresorilor.

Este semnificativ faptul că în majoritatea declarațiilor generalilor S.U.A. se pune accentul pe rolul deosebit al bazelor militare americane pe teritorii străine. Este vorba de vechea politică a puterilor imperialiste de a duce războiul cotropitor cu ajutorul altor popoare mai slabe și mai mici. Uniunea Sovietică a propus nu odată lichidarea tuturor bazelor militare de pe teritorii străine, arătînd că ele reprezintă o serioasă primejdie pentru cauza păcii și securității popoarelor. Dar, din moment ce partea cealaltă nu dorește să ajungă la un acord în această privință, Uniunea Sovietică este datoare să ia măsuri de întărire a apărării, să găsească mijloace de distrugere a bazelor militare. Și astăzi, U.R.S.S. dispune de mijloace puternice capabile să nimicească toate bazele militare cu care este încercuită.

O dată cu apariția armei atomice și cu hidrogen, a armelor rachetă de diferite tipuri cu încărcătură atomică și cu hidrogen și îndeosebi a rachetelor balistice, — armă de o forță îngrozitoare — oricine, își dă seama că într-un viitor război popoarele țărilor beligerante vor suferi pierderi colosale. Iată de ce trebuie ca popoarele iubitoare de pace să intensifice prin toate mijloacele lupta pentru consolidarea cauzei păcii. Dar dacă totuși agresorii vor reuși să dezlănțuie un nou război în această încăierare socialismul va rezista iar capitalismul va fi nimicit în mod inevitabil.

Strategii americani se înșală crezînd că într-un viitor război S.U.A. vor fi puse la adăpost, datorită depărtării lor geografice de alte continente. În secolul tehnicii reactive și al energiei atomice, mijloacele moderne de atac aerian care au o viteză uriașă și o mare rază de acțiune sînt capabile să lovească în obiective militare aflate în orice punct al globului. Prin urmare dacă Statele Unite ale Americii vor dezlănțui un nou război mondial, ele se vor găsi firește în raza de acțiune a aviației de bombardament și în special a armei rachetă cu focos cu hidrogen.

Uniunea Sovietică este puternică. Armata țării sale nu se pregătește pentru atac, ci pentru respingerea atacului agresorilor. Guvernul sovietic luptă activ pentru lichidarea războiului rece, pentru coexistența pașnică. Toate aceste propuneri Uniunea Sovietică nu le face pentru că ar fi slabă și s-ar teme de cineva, ci pentru a lichida primejdia dezlănțuirii unui al treilea război mondial, pentru a elibera omenirea de teama pentru viitor.

Iată de ce pentru ațîțătorii la război răspunsurile mareșalului K. A. Verșinin sînt un serios avertisment, de care trebuie să țină seama.

DIN AGRICULTURA UNIUNII SOVIETICE

ANTIBIOTICELE ȘI ZOOTEHNIA

În ultima vreme, substanțele antibiotice (streptomicina, penicilina, devomicitina etc), au început să aibă — pe lîngă aplicarea lor în medicină — o largă întrebuințare în agricultură și îndeosebi în zootehnie.

Cercetările și experiențele s-au efectuat asupra puilor, porcilor, animalelor cu blană scumpă și chiar a... balenelor.

În momentul cînd balena este vînată, se adaugă la proiectilul harponului (un fel de cange) un antibiotic menit să conserve carnea uriașului vînat, care se descompune foarte repede. Antibioticul se răspîndește foarte rapid în organismul balenei și o conservă minunat. Cantitatea de antibiotic întrebuințată este minimă, aproximativ a milionimea parte din greutatea balenei. Rezultatele cele mai apreciabile au fost obținute însă în domeniul avicol. La ferma avicolă din Bratevo, profesorul Z. Ermolieva a încercat o experiență asupra a 15.000 pui; în hrana lor zilnică s-a adăugat penicilină, streptomicină, biomicină sau ecmolină. Cantitatea de antibiotice a fost cu totul neînsemnată: cîteva miligrame la un kilogram de hrană. În același timp, o altă grupă, formată din același număr de pui, a fost crescută în aceleași condiții dar fără să primească antibiotice. Experiența a durat două luni. Prima grupă, cea care a primit antibioticele, a crescut cu 15—20 la sută mai repede și a cîștigat în greutate cu 17—20 la sută mai mult decît cea de-a doua. De asemenea, numărul puilor pierduți datorită bolilor s-a redus de aproape două ori în prima grupă.

Nu este nevoie să fii economist sau statistician pentru a înțelege avantajele enorme ale utilizării antibioticelor în avicultura.

Un film de popularizare științifică pe această temă realizat în Uniunea Sovietică arată clar că antibioticele întrebuințate într-o fermă avicolă au permis să se crească cu 10—15 la sută mai mulți pui.

Cheltuielile necesare pentru aplicarea acestei noi metode sînt minime. Am arătat mai sus că antibioticele sînt întrebuințate în miligrame. În plus, nici nu este nevoie de antibiotice în stare pură, deșeurile rămase de la producția industrială fiind la fel de eficiente.

Dar puii nu sînt singurii beneficiari ai antibioticelor. În ultimii 3 ani în numeroase colhozuri și sovhozuri din R.S.F.S.R. și R.S.S. Ucraineană s-a studiat acțiunea antibioticelor asupra dezvoltării porcilor. Rezultatele au fost mai mult decît satisfăcătoare. Prin adăugarea antibioticelor în hrană, s-a ajuns ca 98—99 la sută din purceii tineri să parvină la maturitate, iar greutatea lor a sporit cu 10—12 la sută.

S-au obținut de asemenea date interesante asupra aportului antibioticelor în creșterea viteilor.

Profesorul Z. Ermolieva a înregistrat bune rezultate și în întrebuințarea antibioticelor asupra animalelor cu blană prețioasă, ca de exemplu vizonul. În crescătoriile specializate în creșterea acestor animale, se înregistrau numeroase cazuri de mortalitate, în special în rîndul tineretului. În ciuda tuturor îngrijirilor, puii de vizon mureau pe capete. Din ziua cînd li s-a adăugat antibiotice în hrană, mortalitatea lor a scăzut considerabil. Controlîndu-se blana vizonilor maturi s-a observat de asemenea că antibioticele au exercitat o influență favorabilă și asupra calității acesteia.

De curînd, la Moscova, a avut loc o conferință specială consacrată rezultatelor și perspectivelor aplicării antibioticelor în agricultură. Participanții la conferință — reprezentanți ai ministerelor, ai Academiei de Științe, institutelor de cercetări, sovhozurilor și colhozurilor, au făcut interesante comunicări asupra rolului în plină creștere al antibioticelor, atît ca stimulanți ai dezvoltării animalelor și păsărilor, cît și în agricultură.

SUCCESELE COOPERATIVIZĂRII SATULUI ALBANEZ

Satul albanez pășește cu succes pe drumul transformării socialiste. Numai în ultimele 7 luni au luat ființă în țară aproape 600 cooperative agricole, adică tot atîtea cîte au fost organizate în tot cursul anului 1956.

În prezent există în R. P. Albania 1.500 gospodării agricole colective, care cuprind 40 la sută din totalul gospodăriilor țărănești și aproape jumătate din pămîntul cultivabil al țării.

În raioanele Delvi, Bilisi și Vlora, cum și în districtele Konispoli, Krievi și altele nu există nici un sat unde să nu fie cooperativă agricolă.

Ciocniri între țărani și poliție în sud-estul Italiei

Într-o corespondență din regiunea Bari — provincia Puglia — în sud-estul Italiei, corespondentul agenției France Presse arată că „situația continuă să se mențină tulbure în urma ciocnirilor ce au avut loc zilele acestea în mai multe sate între țărani și poliție". După cum se știe, în această regiune țăranii au organizat mitinguri de protest împotriva unor măsuri ale autorităților care lovesc în special în interesele viticultorilor mici și mijlocii din această regiune. Poliția a intervenit. 29 de persoane au fost rănite. Nouă manifestanți au fost arestați.

IN AJUNUL ALEGERILOR DIN R. F. GERMANĂ

La 15 septembrie, în Germania occidentală vor avea loc alegerile pentru alegerea noului parlament (Bundestag). Începută cu mai multe luni în urmă, campania electorală a atins în ultimele săptămîni o intensitate neobișnuită chiar în țările occidentale. După cele spuse de observatorii străini, ultima fază a campaniei electorale din Germania occidentală s-a asemănat uimitor de bine cu gălăgioasele campanii electorale din Statele Unite. Doctorul Heck, secretarul general al partidului cancelarului Adenauer, a declarat că a studiat îndeaproape metodele americane electorale și s-a inspirat din ele. Mai mult, cercurile conducătoare americane i-au pus la dispoziție lui Adenauer „experți" în materie. Între alții, la Bonn a sosit și cunoscutul financiar Lamb „specialistul pentru campaniile electorale al partidului republican din S.U.A.".

Dacă la acestea se mai adaugă faptul că tocmai în ajunul alegerilor guvernul american a anunțat că la cererea lui Adenauer va restitui bunurile confiscate în timpul celui de al doilea război mondial, că patronii vest germani au pus la dispoziția Uniunii creștin-democrate pentru lupta electorală 100 milioane de mărci, că legea electorală este în așa fel întocmită încît lipsește din oficiu partidele mai mici de voturile lor, se vede clar că trusturile monopoliste americane și vest-germane nu au cruțat nici un efort pentru a menține la putere actuala echipă guvernamentală.

Ce ar însemna o victorie în alegeri a lui Adenauer? În primul rînd, partidul care va ieși victorios în alegeri va conduce destinele politice ale Germaniei Occidentale pînă în 1961. Victoria lui Adenauer va însemna deci continuarea reînarmării, înzestrarea Bundeswehrului cu arme atomice, menținerea și adîncirea scindării Germaniei, continuarea războiului rece cu răsăritul. Partidul creștin-democrat se situează deci pe pozițiile cele mai reacționare față de adevăratele năzuințe ale poporului german, fiind partidul care promovează falimentara politică „de pe poziții de forță". Dacă mai adăugăm faptul că în R.F. Germană S.S.-iștii și criminalii de război activează ca pe vremea lui Hitler, că în fruntea noului Wehrmacht sînt vechii generali ai lui Hitler, că în sfîrșit Partidul Comunist din Germania și organizațiile progresiste sînt interzise, nu e greu de prezis, cam ce fel de soartă îi rezervă Adenauer, poporului german.

Celălalt partid — de opoziție-social democrat a lui Ollenhauer se pronunță într-adevăr pentru desființarea serviciului militar obligatoriu, încetarea experiențelor atomice, preconizează un sistem de securitate colectivă europeană la care să ia parte cele două state germane, ceea ce va permite treptat unificarea lor, — dar în ceea ce privește situația internă programul are mari lacune.

Partidul Comunist din Germania este singurul partid vest-german care luptă consecvent împotriva remilitarizării, a înarmării atomice și a participării Germaniei la pactul Atlantic. Dar aflîndu-se în ilegalitate, Partidul Comunist a cerut membrilor săi să-și dea voturile partidului social-democrat. Aceasta deoarece, votînd pentru social-democrați, comuniștii vor contribui la înfrîngerea lui Adenauer, condiție de căpetenie pentru viitoarele schimbări în politica R.F. Germane.

Conștiente de acest lucru, forțele democrate din Germania occidentală se unesc în lupta electorală împotriva partidului lui Adenauer, sub lozinca luptei împotriva susținătorilor războiului atomic și a campionilor transformării Germaniei occidentale într-o bază militară atomică a pactului atlantic.

Notă: Soarta țărănimii vest-germane

Vorbind despre alegerile care vor avea loc la 15 septembrie în Republica Federală Germană, ziarul vest-german „Bauer und Gartner", ziar care se ocupă de chestiunile agrare, scria deunăzi: „Țărănimea are toate motivele să numească guvernul cancelarului Adenauer „groparul agriculturii vest-germane" și să privească cu teamă eventualitatea menținerii lui, după 15 septembrie".

Prin rechiziționarea pămînturilor în scopuri militare, prin inundarea pieței cu cereale și fructe din Statele Unite, prin menținerea unor prețuri mari la semințe, îngrășăminte și utilaj agricol, guvernul vest-german a lovit și lovește în interesele micilor producători din agricultură. Într-o declarație făcută acum cîteva zile la Hanovra, secretarul de stat vest-german pentru problemele aprovizionării, Sonnemann, a arătat că în fiecare an aproape 30.000 hectare de pămînt arabil, în cea mai mare parte aparținînd micilor gospodării țărănești (între 0,5—2 hectare), sînt rechiziționate în scopuri militare. Într-un articol intitulat „Agricultura vest-germană — perspective sumbre", corespondentul ziarului francez „Le monde" în R. F. Germană scria: „În timp ce pe piața cerealelor importul a crescut de aproape 3 ori în ultimii 5 ani, iar piața fructelor e supraîncărcată cu fructe din S.U.A. și Canada, prețul îngrășămintelor și utilajului agricol s-a dublat". Într-o asemenea situație, nu-i de mirare că micii agricultori vest-germani se îngloadează în datorii din care nu mai pot ieși, pierzîndu-și pămîntul și căzînd în ghiarele mizeriei. Recent, Uniunea agricolă din Baden a comunicat că datoriile țăranilor vest germani au atins anul acesta 8 miliarde de mărci, ele crescînd într-un singur semestru cu peste 20 la sută. După unele calcule publicate în revistele economice din R. F. Germană, aceste datorii ale micilor agricultori se ridică aproape la valoarea a două recolte anuale. Micile gospodării țărănești sînt aduse la sapă de lemn. Iată ce scrie în această privință revista economică „Die Wirtschaft": „din „rapoartele verzi" (așa sînt denumite rapoartele anuale ale guvernului vest-german despre situația din agricultură n.a.) reiese că politica agrară a guvernului este egală cu ruinarea micilor proprietari de pămînt. Drept bază a agriculturii se iau doar cele o sută și ceva de mii de gospodării cu o suprafață arabilă de peste 20 hectare. Potrivit ultimului „raport verde" publicat, în ultimii 6 ani numărul micilor gospodării între 0,5—2 hectare s-a micșorat cu 29.368, al celor între 2—5 hectare cu 56.394, al celor între 5—8 hectare cu 18.408. Așadar, numai în ultimii șase ani au dispărut peste 104.000 gospodării ale micilor agricultori. Că acest proces este în continuă creștere o arată faptul că numai în ultimii trei ani au fost lichidate aproape 80.000 gospodării." Pe socoteala ruinării micilor gospodării se înfruptă marii moșieri care-și rotunjesc pămînturile. An de an crește concentrarea pămîntului arabil în mîinile marilor moșieri. Actualmente, în R. F. Germană moșierii, care constituie doar 0,5 la sută din persoanele care se ocupă cu agricultura, stăpînesc aproape 35 la sută din terenul arabil. În Bavaria, de pildă, 2.000 de mari proprietari posedă 1.600.000 hectare adică aproape 50 la sută din întreg pămîntul arabil al acestei regiuni a R.F.G.

Și dacă în prezent lucrurile stau astfel în agricultura vest-germană, viitorul se arată a fi mai întunecat pentru masele largi ale țărănimii din R. F. Germană. E drept, în zilele acestea din preajma alegerilor, oamenii lui Adenauer promit țăranilor că „totul o să fie bine". Dar nu este nici o lună de cînd ministrul economiei al Republicii Federale Germane, Erhard, a arătat într-un interviu acordat ziariștilor americani care este „programul agrar" pentru viitor al guvernului Adenauer. El a spus că „e necesar să se lichideze în ritm rapid micile gospodării", justificînd astfel politica guvernului care urmărește distrugerea micilor gospodării pentru a le subordona marilor proprietari de pămînturi. Erhard a amintat că guvernul a și elaborat „un vast plan de expropriere a micilor gospodării falimentare și de includere a lor în marile proprietăți agrare".

Apărîndu-și interesele lor vitale, țăranii vest-germani luptă împotriva politicii guvernului care face jocul marilor capitaliști și moșieri, împotriva pregătirilor de război care-i împovărează pe micii producători, pentru cîștigarea unei vieți mai bune, pentru pace.

Nu-i de mirare că, așa cum relatează ziarul vest-german, cea mai populară lozincă printre țăranii din R.F.G. este în aceste zile: „Niciun om, niciun hectar de pămînt, niciun pfenig pentru război".

E. R.

PRIN BULGARIA PRIETENA (III)

UNUL DIN CEI UNSPREZECE

Nu este vorba de cei din echipa de fotbal a satului Dropla, care e cea mai tare din regiune. „Cei unsprezece" sînt „particularii" din sat rămași în afara gospodăriei agricole cooperatiste. Din 219 familii, se găsiseră 11 care nu voiau să facă pasul înainte și rămăseseră pe loc, în gospodăria individuală... Ani de-a rîndul s-au străduit și Gh. Antonov și Vasili Gheorghiev și alții să-i convingă să intre și ei în gospodăria agricolă cooperatistă, dar în zadar. Unul răspundea că mai așteaptă, altul făgăduia că se înscrie la toamnă, dar acel „la toamnă" se amîna în fiecare an. Pasă-mi-te, nu le venea la îndemînă să se despartă de călușul lor, ori de perechea de boi, sau de plugul pe care l-au cumpărat cu greu... Altul, ca de pildă, Tănase Nicolov Doncev, le-o spunea de-a dreptul:

— Nu intru.

— De ce nu intri?

— Uite-așa! Ce? Toată lumea trebuie să fie în gospodărie? Lasă! Să mai rămînă și cîte unul pe-afară.

Ba unii dintre cei unsprezece nu voiau nici măcar să stea de vorbă cu cooperatorii. Iar cînd treceau pe lîngă gospodărie, întorceau capul în altă parte, ca să n-o vadă.

Tare îndărătnic s-a dovedit și Alexandru Gheorghiev Filip. Acesta avea patru hectare de pămînt și niște cai, ca vai de lume! Să-i ridici în fiecare dimineață de coadă și să-i duci la cîmp în căruță ,ca să nu obosească pe drum. Nu avea cine știe ce bogăție. Alții au intrat cu mai mult decît avea el și nu le părea rău. Dar ce să-i faci omului care nu vede mai departe de lungul nasului?

Dar dacă „particularii" nu aveau ochi să vadă, dacă ei nu știau să deosebească ce e bun de ce-i rău, comuniștii din Dropla nu au rămas nepăsători. Au chibzuit în fel și chip și pînă la urmă, în adunarea generală a cooperativei, unul dintre ei a luat cuvîntul.

— Cer adunării să aprobe...

— Ce să aprobe? a întrebat cineva.

— Să lucreze și particularii la gospodărie...

— Cum să lucreze?

— Noi avem nevoie de care pentru transporturi. Să facem transporturi și cu căruțele lor.

— Asta nu se poate, a sărit unul. Ce, sîntem exploatatori să luăm oameni cu plată?

S-a discutat mult. Unii l-au susținut pe cel dintîi, alții pe cel de-al doilea. Dar pînă la urmă, toate s-au lămurit. Nu era vorba de exploatare, precum nu aveau nici mare nevoie de carele particularilor în gospodărie. Cele două autocamioane, carele și căruțele cooperativei puteau face față transporturilor. Dar înlesnind „particularilor" să lucreze în gospodărie, le înlesneau să cunoască mai bine munca în comun, să vadă cu ochii lor și să se convingă.

Asta s-a întîmplat prin primăvara anului 1956. De atunci, din cînd în cînd, lucrează și „particularii" în gospodărie. Și o dată au văzut că în gospodărie o vacă dă peste 20 de litri de lapte pe zi... Altă dată, unul l-a ajutat cu carul său pe Enache Todor Ivanov să-și ducă belșugul de recoltă acasă; iar altul a dat o mînă de ajutor la transportul porcilor vînduți statului. Și așa, puțin cîte puțin, cei mai mulți dintre ei s-au convins că în gospodăria agricolă cooperatistă este și locul lor... Că nu le stă bine să meargă pe-alături cu drumul, ca o oaie rătăcită de turmă. Dar... au vorbit atîta vreme de rău despre gospodăria cooperatistă. Au spus vorbe grele, pe care nu le-au uitat nici cooperatorii și nici ei. Cum o să vină acuma să spună că au greșit? Adică să-și recunoască vina și să intre în gospodărie? E drept, nu le cere nimeni să spună în gura mare că au greșit. Dar făcînd cerere de înscriere, nu înseamnă, de fapt, că-și recunosc greșala?

Cam așa a gîndit și Alexandru Gheorghiev Filip dar spre sfîrșitul anului 1956, n-a mai putut răbda. El avea acasă mai puțin decît oricare din ceilalți zece. Și pe deasupra, prietenul său, Vasile Gheorghiev Penev, a avut grijă să-l cheme mai des la gospodărie. Și n-a uitat să-l cheme cîte odată și la el acasă. Și știți cum e la țară. Iarna cînd afară vîntul rece șueră năprasnic, oamenii stau mai bucuroși de vorbă la o țuică fiartă. Iar uneori, cînd nevasta lui Vasile o poftea și pe nevasta lui Alexandru, de bună seamă că bunăvoia le era și mai mare.

— Uite ce mi-am cumpărat, începea nevasta lui Vasile către cealaltă, arătînd mobila nouă, adusă de curînd. Uite și astea, adăuga întinzînd pe pat stofele pentru rochii, luate de la cooperativă! Tu ce ți-ai cumpărat?

Nevasta lui Alexandru tăcea. Și ea își cumpărase ceva, dar mai puțin decît gazda. Nu le dădea mîna să-și cumpere tot ce-i poftea inima. Bucatele ce le mai aveau în hambar le mai trebuiau pentru hrana vitelor, pentru plata impozitului, pentru cine știe ce altă nevoie se putea ivi, pe cînd alde Vasile, tot ce aduceau în ogradă, foloseau numai pentru trai.

— Aș vrea și eu o rochie ca a vecinei... Aș vrea și fier electric de călcat... Și mașină de spălat rufe! spunea adesea nevasta lui Alexandru și ofta greu.

Azi un oftat al femeii, mîine altul. Pînă într-o zi, cînd omul a dat rușinea la o parte și a făcut cerere de intrare în gospodărie. Și iată că acum nu-i pare rău. Astăzi, lucrează în brigada întîi și e prețuit de toți. Împreună cu nevasta, pînă la 31 iulie 1957, avea 270 zile-muncă. A primit drept avans 880 leva și 1.980 kg de grîu. Pînă la sfîrșitul anului, va mai primi și alte avansuri lunare, iar la 31 decembrie, cînd s-or împărți veniturile, o să se bucure laolaltă cu ceilalți cooperatori...

În timp ce ne aflăm în restaurantul Selcoop-ului (cooperativei de consum) și cinstim un pahar de bere, îl întreb pe tovarășul Alexandru:

— De ce nu te-ai înscris în cooperativă o dată cu ceilalți?

O clipă, omul tace ținîndu-și fruntea în pămînt. Apoi și-o ridică brusc și mă privește arcuindu-și sprîncenele.

— Capul dumitale se potrivește cu al meu? Nici al meu nu se potrivește cu al dumitale! îmi spune el necăjit. N-am avut cap, d-aia nu m-am scris! Nu m-am înscris și-am pierdut! Dacă mă scriam odată cu ceilalți, acum eram departe!

Fără să mai spună ceva, Alex. Gheorghiev Filip duce paharul la gură și-l bea pe nerăsuflate. După aceea, rămîne mohorît, pe scaun, în timp ce șeful contabil al Selcoop-ului îmi povestește că numai în anul acesta, membrii gospodăriei au cumpărat de la magazinele cooperativei 50 de aparate de radio, 15 motociclete, peste 40 de biciclete. Că în ultimii doi ani, s-au făcut în sat peste 160 de case cu material de construcție de la cooperativă. Alexandru Gheorghiev Filip îl ascultă și se gîndește. Poate se gîndește să-și facă și el casă nouă, ca la oraș, cu baie, cum au alți tovarăși de-ai lui din sat. Poate-și spune că ar fi bine să-și cumpere și un aparat de radio, în locul difuzorului, rochii noi și haină pentru nevastă. Ori poate chiar o motocicletă și mașină electrică de spălat rufe...

Dar cine știe ce alte gînduri îl mai frămîntă? Poate că se gîndește la vremurile de odinioară, cînd căra apa cu măgărușul și face deosebire între ziua de ieri și cea de azi, cînd toate satele din regiune sînt canalizate ca și orașele...

★

De afară se aude claxonul mașinii. Îmi aduc aminte că trebuie să plecăm. Mă ridic de la masă, strîng mîna gazdelor care s-au arătat atît de primitoare și ies. Mă urc în mașină și pornim. Îmi pare rău că timpul a fost atît de scurt și n-am putut să văd totul. Și doar mai aveam destule de văzut în Dropla. Școala elementară de 7 ani, unde se mai clădeau încă trei săli de clasă, dispensarul medical și casa de nașteri. Căminul de zi și creșa...

Dar mai ales, îmi pare rău că nu am putut vorbi și cu ceilalți zece. Tare aș fi dorit să aflu: ce aveau de gînd? De bunăseamă că nu va trece mult timp și vor intra și ei în marea familie a colectiviștilor.

ȘERBAN NEDELCU

pentru zilele de 14, 15 și 16 septembrie

Vreme nestabilă cu ploi sub formă de averse mai frecvente în jumătatea de nord a țării. La începutul intervalului, ploile vor avea un caracter local în sudul țării. Vîntul va sufla potrivit cu intensificări locale din sectorul nord-vest. Temperatura aerului staționară la început, iar la sfîrșitul intervalului în scădere ușoară, în regiunea de deal și cîmpie.

Temperatura solului în stratul de la 5—20 cm. va fi cuprinsă, la ora 8 dimineața, între 15 la 25 de grade. Umezeala solului în creștere ușoară.

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația: Piața Scînteii, nr. 1 București, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".